

รายงานประจำปี 2556
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
สถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

13

รายงานประจำปี 2556
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
สถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมระยะเวลาดังต่อไปนี้
เดือนมกราคม-ธันวาคม พ.ศ. 2555

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2556 โดย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
ปีเตอร์ เบเนนสัน เฮาส์
เลขที่ 1 ถนนอีสตัน
กรุงลอนดอน WC1X 0DW
สหราชอาณาจักร

© สงวนลิขสิทธิ์
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล 2556
ดัชนี: POL 10/001/2013
ISBN: 978-0-86210-480-1
ISSN: 0309-068X

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1 ถ.ลาดพร้าว
แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0 2513 8745, 0 2513 8754
โทรสาร 0 2939 2534

ขอข้อมูลบรรณานุกรมสำหรับหนังสือเล่มนี้
ได้จากหอสมุดแห่งชาติ สหราชอาณาจักร

ภาษาต้นฉบับ: ภาษาอังกฤษ
ผู้แปลฉบับภาษาไทย: พิกพ อุดมอิทธิพงศ์
บรรณาธิการฉบับแปลภาษาไทย:
ปริญญา บุญฤทธิ์ฤทัยกุล

ภาพถ่าย: ภาพถ่ายทั้งหมดระบุแหล่งที่มา
พร้อมคำบรรยายภาพไว้ในรายงาน

สงวนลิขสิทธิ์
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่ง
พิมพ์ฉบับนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด
ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ
ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ
การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับ
อนุญาตจากผู้พิมพ์

www.amnesty.or.th

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็น
ขบวนการระดับโลกที่มีผู้สนับสนุน
สมาชิก และนักกิจกรรมกว่าสามล้านคน
มีการรณรงค์ระดับสากลเพื่อเรียกร้องให้
มีการเคารพและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
โดยหน่วยงานมีวิสัยทัศน์ที่มุ่งให้บุคคล
ทุกคนได้รับสิทธิมนุษยชนทุกประการ
ตามที่ประกาศไว้ในปฏิญญาสากล
ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและมาตรฐาน
สิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศอื่น ๆ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล มีพันธกิจ
ที่จะทำงานวิจัย และปฏิบัติการเพื่อ
ป้องกันและยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน
ที่ร้ายแรงทั้งปวง (สิทธิทางพลเรือน
การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม)
ไม่ว่าจะเป็นสิทธิที่จะมีเสรีภาพใน
การแสดงออกและการรวมตัวไปจนถึง
ความสมบูรณ์ทางกายและใจ การ
คุ้มครองให้ปลอดภัยจากการเลือก-
ปฏิบัติไปจนถึงสิทธิด้านที่อยู่อาศัย โดย
สิทธิเหล่านี้ไม่อาจแบ่งแยกได้

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับทุน
สนับสนุนส่วนใหญ่จากค่าสมาชิกและ
การบริจาคของสาธารณะ เราไม่แสวงหา
เงินทุนและไม่ยอมรับทุนจากรัฐบาลเพื่อ
สอบสวนและรณรงค์ต่อต้านการละเมิด

สิทธิมนุษยชน แอมเนสตี้ อินเตอร์-
เนชั่นแนลเป็นอิสระจากรัฐบาล อดม-
การณทางการเมือง ผลประโยชน์ด้าน
เศรษฐกิจหรือศาสนา

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็น
ขบวนการประชาธิปไตย ผู้กุมอำนาจ
ตัดสินใจด้านนโยบายเป็นตัวแทน
ที่มาจากหน่วยงานในระดับชาติ ซึ่ง
รวมตัวกันประชุมในที่ประชุมสภาสากล
(International Council meetings) ซึ่ง
จัดขึ้นทุกสองปี สมาชิกของคณะ-
กรรมการบริหารสากล (International
Executive Committee) ที่ได้รับเลือกตั้ง
จากสภาเพื่อทำหน้าที่ตัดสินใจ ประกอบ
ด้วย Pietro Antonoli (อิตาลี – ประธาน)
Guadalupe Rivas (เม็กซิโก – รอง
ประธาน) Bernard Sintobin (เบลเยียม
ที่พูดภาษาเฟลมมิช – เหนือภูมิภาค)
Euntae Go (เกาหลีใต้) Julio Torales
(ปารากวัย) Nicole Bieske (ออสเตรเลีย)
Rune Arctander (นอร์เวย์) Sandra S.
Lutchman (เนเธอร์แลนด์) และ Zuzanna
Kulinska (โปแลนด์)

**สามัคคีต่อต้านความอยุติธรรม
ร่วมมือทำงานเพื่อสิทธิมนุษยชน!**

คำนำ.....	v
สารจากเลขาธิการ.....	1
ส่วนที่ 1: ภาพรวมของภูมิภาคแอฟริกา.....	26
ส่วนที่ 2: ภาพรวมของภูมิภาคอเมริกา.....	32
ส่วนที่ 3: ภาพรวมของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก.....	38
ส่วนที่ 4: ภาพรวมของภูมิภาคยุโรปและเอเชียกลาง.....	44
ส่วนที่ 5: ภาพรวมของภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ.....	50
ส่วนที่ 6: ข้อมูลประเทศไทย.....	59

สารบัญ

คำนำ

“ฉันไม่เคยคาดคิดว่า...การพูดความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นจะหมายถึงการ
อยู่บนเส้นบางๆ ระหว่างความเป็นกับความตาย...หลายต่อหลายครั้งที่ฉันรู้สึก
ถึงความกลัวที่แทรกเข้ามาในกระดูก แต่ความรู้สึกต่อความรับผิดชอบนั้นกลับ
รุนแรงยิ่งกว่า”

ดิน่า เมซา (Dina Meza)

นักข่าวชาวฮอนดูรัส นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนและคณะกรรมการญาติผู้ถูกควบคุมตัวและผู้สูญหาย
(Committee of Relatives of the Detained and Disappeared – COFADEH)

รายงานแอมเนสตี๋ อินเตอร์เนชั่นแนลประจำปี 2556 รวบรวมสถานการณ์ด้าน
สิทธิมนุษยชนตลอดปี 2555 โดยให้ทั้งภาพรวมของห้าภูมิภาคและข้อมูลของแต่ละ
ประเทศจากทั้งหมด 159 ประเทศและดินแดน รายงานชี้ให้เห็นภาพรวมการละเมิด
สิทธิมนุษยชนที่กระทำโดยผู้มีอำนาจต่อผู้ที่ขัดขวางผลประโยชน์ของตน

บ่อยครั้งที่นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนใช้ชีวิตอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงอันตราย
พวกเขาต่อสู้เพื่อทลายกำแพงแห่งความเงียบงันและความลึกลับ เพื่อท้าทายผู้ใช้
อำนาจในทางที่ผิด ทั้งผ่านกระบวนการในศาล บนท้องถนน และในโลกออนไลน์
พวกเขาต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพที่จะไม่ถูกเลือกปฏิบัติ และ
สิทธิที่จะได้รับความยุติธรรม ซึ่งเป็นบทเรียนสำคัญที่บางคนที่ต้องจ่ายในราคา
ที่แสนแพง ประชาชนในหลายประเทศเผชิญหน้ากับการถูกใส่ร้าย ถูกจองจำ หรือ
การใช้ความรุนแรง ในขณะที่รัฐบาลต่างๆ ไม่ให้ความสำคัญเรื่องสิทธิมนุษยชนอย่าง
จริงจัง รัฐบาลเหล่านั้นยังคงอ้างถึงเรื่องผลประโยชน์ของชาติ ความมั่นคงของประเทศ
และความปลอดภัยของสาธารณะมาใช้สร้างความชอบธรรมในการละเมิดสิทธิ
มนุษยชน

รายงานฉบับนี้จึงเป็นประจักษ์พยานให้กับเสียงเรียกร้องหาความยุติธรรมที่เพิ่ม
มากขึ้นทุกวัน โดยไม่มีพรมแดนและยืนหยัดท้าทายต่อพลังอำนาจอันน่าเกรงขามที่
รวมกันต่อต้านพวกเขา บรรดาหญิงชายในทุกภูมิภาคทั่วโลกต่างลุกขึ้นมาเรียกร้อง
การเคารพต่อสิทธิมนุษยชนของพวกเขา เพื่อประกาศความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับ
เพื่อนมนุษย์คนอื่นๆ ที่เผชิญหน้ากับการกดขี่ข่มเหง การเลือกปฏิบัติ ความรุนแรง
และความอยุติธรรม

การกระทำและคำพูดของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิ
มนุษยชนเติบโตขึ้น แข็งแกร่งยิ่งขึ้น และหยั่งรากลึกมากขึ้น และความหวังของ
ขบวนการเคลื่อนไหวดังกล่าวได้จุดประกายขึ้นในใจของผู้คนนับล้าน และยังคงเป็น
พลังที่ทรงอิทธิพลสำหรับการเปลี่ยนแปลงต่อไปในอนาคต

พฤษภาคม 2555 ฮาน่า ซาลาบี ผู้อยู่อาศัยในเขตเวสต์แบงก์ นั่งในเต็นท์เพื่อแสดงการสนับสนุนนักโทษชาวปาเลสไตน์ในเมืองกาซา เธอถูกทางการอิสราเอลส่งตัวมาที่เมืองกาซาเมื่อเดือนเมษายน หลังจากอดอาหาร 43 วันเพื่อประท้วงที่ทางการควบคุมตัวเธอโดยไม่มีการไต่สวน

รายงานประจำปี 2556
แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล
สารจากเลขาธิการ

สิทธิมนุษยชนไม่มีพรมแดน

ซาลิล เช็ตตี (Salil Shetty) เลขาธิการแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล

“ความยุติธรรมไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดต่างก็เป็นภัยคุกคามต่อความยุติธรรมในทุกๆ ที่ เราต่างติดอยู่ในโครงสร้างทางสังคมที่เชื่อมโยงกันจนแบ่งแยกไม่ได้ เป็นพื้นผิของชะตากรรมเดียวกัน สิ่งใดกระทบต่อสิ่งหนึ่งโดยตรงย่อมส่งผลกระทบต่อสิ่งอื่นๆ ทั้งปวงด้วยเช่นกัน”

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ (Martin Luther King Jr)

“จดหมายจากเรือนจำเบอร์มิงแฮม” (Letter From Birmingham jail)

16 เมษายน 2506 สหรัฐอเมริกา

สารจาก
เลขาธิการ

พฤศจิกายน 2555 ซาลิล เช็ตตี (Salil Shetty) เลขาธิการแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลพร้อมคณะ และชาวบ้านจากชุมชนโบโดเข้าตรวจเยี่ยมพื้นที่ที่มีการรั่วไหลของน้ำมันบริเวณชานเมืองโบโด เขตโกคานา ลุ่มแม่น้ำไนเจอร์ ประเทศไนจีเรีย

วันที่ 9 ตุลาคม 2555 เด็กหญิงมาลาลา ยูซัฟไซ (Malala Yousafzai) อายุ 15 ปี ถูกกลุ่มฏอลิบานยิงที่ศีรษะในปากีสถาน ความผิดของเธอคือการรณรงค์สนับสนุนสิทธิเพื่อการศึกษาของเด็กผู้หญิง โดยใช้เว็บบล็อกเป็นสื่อกลาง เช่นเดียวกับโมฮัมเหม็ด บัวซีซี (Mohamed Bouazizi) ซึ่งได้ประท้วงเมื่อปี 2553 และเป็นเหตุให้เกิดการลุกฮือตลอดทั่วตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ ความตั้งใจของมาลาลาส่งผลสะท้อนข้ามพรมแดนปากีสถาน ความกล้าหาญของมนุษย์และความทุกข์ยากประกอบกับพลังของสื่อสังคมออนไลน์ที่ไร้พรมแดนได้เปลี่ยนความเข้าใจของเราต่อการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน ความเท่าเทียม และความยุติธรรม อีกทั้งยังนำไปสู่การเปลี่ยนวาทกรรมเกี่ยวกับอิปไตและสิทธิมนุษยชน

ประชาชนในทุกแห่งหนต่างเสี่ยงภัยใหญ่หลวงที่จะเกิดขึ้นกับตนเมื่อออกไปประท้วงตามท้องถนน หรือรณรงค์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อเปิดโปงการปราบปรามและการก่อความรุนแรงของรัฐบาลและผู้มีอิทธิพลอื่น ๆ พวกเขาทำให้เกิดความรู้สึกเป็นเอกภาพร่วมกันระหว่างประเทศ ร่วมมือกันรณรงค์ผ่านเว็บล็อก สื่อสังคมออนไลน์ และสื่อทั่วไปเพื่อช่วยให้ความทรงจำที่มีอยู่ต่อไม่ฮั้มหมัดและต่อความฝันของมาลาลายังดำรงอยู่ต่อไป

ความกล้าหาญเช่นนั้นประกอบกับความสามารถในการสื่อสารถึงความกระหายต่อเสรีภาพ ความยุติธรรมและสิทธิของเรา ปลูกให้บรรดาผู้มีอำนาจตื่นขึ้น คำพูดของบุคคลในสารคดีที่สนับสนุนการประท้วงต่อต้านการกดขี่และการเลือกปฏิบัติ เป็นภาพตรงข้ามกับการกระทำของรัฐบาลที่ปราบปรามการชุมนุมประท้วงอย่างสงบ และพยายามควบคุมพื้นที่อินเทอร์เน็ตอย่างเข้มงวด ยังไม่รวมถึงความพยายามของรัฐบาลที่จะสร้างพรมแดนชาติในพื้นที่เหล่านี้

ผู้มีอำนาจที่ยังคงยึดมั่นอยู่กับการบิดเบือนแนวคิด “อธิปไตย” จะคิดอย่างไร เมื่อเขาได้ตระหนักถึงพลังของประชาชนที่จะทำลายโครงสร้างการปกครอง และการเปิดโปงให้เห็นเครื่องมือการปราบปรามและการบิดเบือนข้อมูลที่พวกเขาใช้เพื่ออ้างอำนาจของตนเอาไว้ ระบบเศรษฐกิจ การเมือง และการค้าที่ผู้มีอำนาจเหล่านี้พัฒนาขึ้นมา มักเป็นเหตุนำไปสู่การละเมิดสิทธิมนุษยชน ยกตัวอย่างเช่น การซื้อขายอาวุธที่ทำลายชีวิต แต่กลับเป็นสิ่งที่รัฐบาลปกป้องเอาไว้ เพราะพวกเขาใช้อาวุธเหล่านั้นปราบปรามประชาชนของตนเอง หรือไม่ก็ได้รับผลกำไรจากการซื้อขายอาวุธเหล่านั้น และพวกเขาได้อ้างอำนาจอธิปไตยเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับการกระทำดังกล่าว

อธิปไตยและความเป็นเอกภาพ

ในการแสวงหาเสรีภาพ สิทธิและความเท่าเทียม เราต้องทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับอธิปไตยกันใหม่ พลังของอธิปไตยควรที่จะเกิดจากการมีอำนาจในการกำหนดชะตากรรมของตนเอง อย่างเช่น รัฐบาลที่ปลดแอกตนเองจากลัทธิอาณานิคม หรือปลดแอกตนเองจากมหาอำนาจที่เป็นประเทศเพื่อนบ้าน หรือฟื้นฟูตนเองจากขบวนการที่โค่นล้มระบอบการปกครองที่กดขี่และฉ้อฉล สิ่งนี้เป็นพลังของอธิปไตยเพื่อความดีงาม เพื่อรักษาพลังเหล่านี้เอาไว้และเพื่อป้องกันไม่ให้ถูกนำไปใช้ประโยชน์ในทางมิชอบ เราต้องทบทวนนิยามความหมายของอธิปไตยใหม่ และยอมรับทั้งเอกภาพและความรับผิดชอบระดับโลก เราต่างเป็นพลเมือง

ของโลก เราต่างห่วงใยกันเพราะเราสามารถเข้าถึงข้อมูล และสามารถเลือกที่จะไม่ถูกพันนาการ

รัฐมักอ้างอธิปไตย เพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับการควบคุมกิจการในประเทศ และไม่ให้อำนาจจากภายนอกเข้ามาแทรกแซง ทำให้พวกเขาทำอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ พวกเขาอ้างว่าเป็นและเป็นอำนาจอธิปไตย เพื่อปกปิดข้อมูลหรือปฏิเสธว่าไม่มีการสังหารหมู่ ไม่มีการล้างเผ่าพันธุ์ ไม่มีการกดขี่ ฉ้อฉล ความอดอยาก หรือการคุกคามด้วยเหตุผลทางเพศสภาพ ทั้งๆ ที่เป็นปัญหาที่เห็นได้อย่างชัดเจน

แต่ผู้ที่ใช้อำนาจและอิทธิพลอย่างฉ้อฉลไม่สามารถปกปิดพฤติกรรมละเมิดของตนได้อย่างง่ายดายอีกต่อไป คนที่มีโทรศัพท์มือถือสามารถถ่ายภาพวิดีโอและส่งขึ้นไปยังอินเทอร์เน็ต เพื่อเปิดโปงข้อเท็จจริงของการละเมิดสิทธิมนุษยชนได้อย่างทันทีทันควัน เผยให้เห็นความจริงเบื้องหลังการใช้วาทศิลป์ที่หลอกลวงเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับผลประโยชน์ของตนเอง ในทำนองเดียวกัน บรรษัทและเอกชนที่มีอำนาจทั้งหลายก็ตกอยู่ภายใต้การตรวจสอบมากขึ้น การปกปิดผลจากการกระทำของตนเอง ซึ่งเป็นการกระทำที่ชั่วร้ายหรือเป็นอาชญากรรมมีความยากลำบากมากยิ่งขึ้น

เราทำงานในกรอบสิทธิมนุษยชนที่ยอมรับอธิปไตย แต่ไม่ได้มุ่งหมายที่จะปกป้องสิ่งนั้นเพียงอย่างเดียว เป็นการปฏิบัติตามหลักการความรับผิดชอบเพื่อคุ้มครอง (Responsibility to Protect) ซึ่งได้รับการเห็นชอบจากที่ประชุมสุดยอดโลกแห่งสหประชาชาติเมื่อปี 2548 และมีการรับรองเพิ่มเติมอีกหลายครั้ง เฉพาะปี 2555 เราเห็นหลักฐานมากมายที่รัฐบาลละเมิดสิทธิของประชาชนภายใต้การปกครองของตนเอง

องค์ประกอบสำคัญของการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน คือการประกันให้ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะไม่ต้องถูกกระทำด้วยความรุนแรง องค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งคือการจำกัดอำนาจของรัฐอย่างเข้มงวดในการแทรกแซงชีวิตส่วนบุคคลและชีวิตครอบครัว ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองเสรีภาพในการแสดงออก การรวมตัวเป็นองค์กร และการใช้สามัญสำนึก และยังรวมถึงการไม่แทรกแซงต่อสิทธิด้านร่างกายและวิธีการใช้ร่างกายของเรา ไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจของเราเกี่ยวกับอนามัยเจริญพันธุ์ อัตลักษณ์ทางเพศและเพศสภาพ หรือสิทธิที่จะเลือกการแต่งตัว

ในช่วงไม่กี่วันแรกของปี 2555 มี 300 ครอบครัวในกรุงพนมเปญ เมืองหลวงของกัมพูชาต้องกลายเป็นคนไร้บ้าน พวกเขาถูกผลักดันอย่างรุนแรงให้ออกจากบ้านเรือนของตนเอง ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ชาวบราซิล 600 คนในย่านสลัมพินเฮรินโญ (Pinheirinho) รัฐเซาเปาโล (São Paulo) ต้องประสบชะตากรรมเดียวกัน ในเดือนมีนาคม มีผู้ถูกสังหาร 21 คนเนื่องจากกระสุนปืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจในจาไมก้า นักดนตรีในอาเซอร์ไบจานก็ถูกทุบตีทำร้าย ถูกจับกุมและทรมานในระหว่างการควบคุมตัว ส่วนประเทศมาลีตกอยู่ในวิกฤตหลังเกิดการรัฐประหารที่กรุงบามาโกเมืองหลวง

และปัญหาเหล่านี้ยังดำเนินต่อไป มีการไล่รื้อเพิ่มเติมในไนจีเรีย ผู้สื่อข่าวถูกสังหารในโซมาเลียและเม็กซิโกและที่อื่นๆ ผู้หญิงถูกข่มขืนหรือถูกทำร้ายทางเพศในบ้านเรือนของตัวเองและตามท้องถนน หรือการใช้สิทธิในการประท้วงของ บรรดากลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศต่างถูกห้าม ไม่ให้จัดเทศกาลเพื่อแสดงความภาคภูมิใจต่อเพศที่หลากหลายของตน และสมาชิกของกลุ่มบางคนยังถูกรุมข่มขืน ส่วนนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนถูกสังหารหรือถูกคุมขังด้วยข้อหาที่ทางการสร้างขึ้น ในเดือนกันยายน ญี่ปุ่นประหารชีวิตผู้หญิงเป็นครั้งแรกในรอบกว่า 15 ปี ในเดือนพฤศจิกายนความขัดแย้งรอบใหม่ในเขตฉนวนกาซากับอิสราเอลรุนแรงยิ่งขึ้น ส่วนในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก พลเรือนหลายหมื่นคนต้องหลบหนีออกจากบ้านเรือนของตนเอง เนื่องจากกลุ่มติดอาวุธ 23 มีนาคม (March 23 Movement - M23) ที่ได้รับการหนุนหลังจากรวันดาได้เคลื่อนกำลังเข้าสู่กรุงคิเวโนซึ่งเป็นเมืองหลวง

นอกจากนี้ยังมีกรณีของซีเรีย ซึ่งในช่วงสิ้นปีตามรายงานขององค์การสหประชาชาติ มียอดผู้เสียชีวิตแล้วถึง 60,000 คน และยังคงเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ

ความล้มเหลวในการคุ้มครอง

ในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา มีการอ้างแนวคิดเรื่องอธิปไตยของประเทศที่เชื่อมโยงกับความมั่นคงของชาติ เพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับการกระทำที่เป็นปรปักษ์ต่อสิทธิมนุษยชนในระดับประเทศ ผู้มีอำนาจต่างอ้างว่าตนเองเท่านั้นที่มีอำนาจตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตของประชาชนที่อยู่ภายใต้การปกครองของตน

เช่นเดียวกับพ่อของเขา ประธานาธิบดีบาชาร์ อัล อัสซาด (Bashar al-Assad) อยู่ในอำนาจได้โดยใช้กองกำลังทั้งทหารและความมั่นคงปราบปรามประชาชนที่เรียกร้องให้เขาลงจากตำแหน่ง แต่มีความแตกต่างที่สำคัญเช่นกัน ในช่วงที่มีการสังหารหมู่ที่กรุงฮามาสในปี 2525 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและหน่วยงานอื่น ๆ ได้เน้นย้ำให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น และพยายามอย่างที่สุดเพื่อให้ยุติการกระทำดังกล่าว แต่การสังหารหมู่ในครั้งนั้นผู้คนส่วนใหญ่ในโลกกลับไม่มีโอกาสได้รับทราบ แต่ในทางตรงข้าม ในช่วงสองปีที่ผ่านมา บรรดานักเว็บบล็อกและนักเคลื่อนไหวชาวซีเรียผู้กล้าหาญสามารถใช้สื่อเหล่านั้นบอกเล่าเรื่องราวให้โลกได้ทราบโดยตรงว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้างในประเทศของตน

แม้จำนวนผู้เสียชีวิตจะเพิ่มขึ้น และแม้จะมีหลักฐานมากมายที่ชี้ถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้น แต่สมัชชาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติก็ยังคงไม่สามารถดำเนินการเพื่อคุ้มครองชีวิตพลเรือนได้อีก ในช่วงเกือบสองปีที่ผ่านมา กองกำลังฝ่ายทหารและความมั่นคงของซีเรียปฏิบัติการโจมตีอย่างไม่เลือกหน้า มีการควบคุมตัว การทรมานและการสังหารบุคคลที่เชื่อว่าเป็นฝ่ายตรงข้าม ในรายงานฉบับหนึ่งของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ระบุถึงรูปแบบการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่นๆ ที่แตกต่างกันถึง 31 รูปแบบ ส่วนกลุ่มติดอาวุธที่ต่อต้านรัฐบาลก็ทำการทรมานและสังหารอย่างรวบรัดเช่นกัน แม้ว่าจะมีจำนวนน้อยกว่ามาก ในขณะที่รัสเซียและจีนต่างอธิบายว่าการที่สมัชชาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติไม่สามารถคุ้มครองชีวิตคนได้ เป็นไปตามหลักการเคารพอธิปไตยของรัฐ

แนวคิดที่ว่ารัฐต่างๆ หรือประชาคมนานาชาติไม่ควรดำเนินการเพื่อคุ้มครองชีวิตพลเรือนในประเทศอื่น ในขณะที่รัฐบาลหรือกองทัพในประเทศนั้นโจมตีทำร้ายประชาชนของตนเอง ยกเว้นแต่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง เป็นแนวคิดที่ไม่อาจยอมรับได้ ไม่ว่าจะเป็นกรณีการล้างเผ่าพันธุ์ในปี 2537 ที่รวันดา การกวาดต้อนชาวทมิฬให้เข้าไปในเขต “หยุดยิง” แต่กลับเป็นลานประหารที่ภาคเหนือของศรีลังกา ซึ่งเป็นเหตุให้มีพลเรือนหลายหมื่นคนเสียชีวิตเมื่อปี 2552 ปัญหาความอดอยากของประชาชนในเกาหลีเหนือหรือความขัดแย้งในซีเรีย การที่ไม่ดำเนินการใดๆ โดยอ้างว่าไม่ต้องการแทรกแซงอธิปไตยของรัฐอื่นนั้นเป็นคำแก้ตัวที่ไม่อาจยอมรับได้

สุดท้ายแล้วรัฐย่อมต้องรับผิดชอบต่อการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในประเทศของตนเอง แต่ผู้ที่เชื่อมั่นในความยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนยังมองไม่เห็นว่าการอ้างหลักอธิปไตยจะช่วยให้สามารถปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้ได้อย่างเต็มที่

ถึงเวลาที่จะต้องท้าทายข้ออ้างที่แฝงด้วยเจตนาร้ายของรัฐเพื่อสถาปนาอธิปไตยอย่างเบ็ดเสร็จของตนเอง และการที่รัฐมุ่งเน้นเฉพาะความมั่นคงแห่งชาติโดยละเลยสิทธิมนุษยชนและความมั่นคงของมนุษย์ อย่างแก้ตัวอีกต่อไปเลย ถึงเวลาแล้วที่ประชาคมนานาชาติจะต้องดำเนินการอย่างเข้มข้นและทบทวนหน้าที่ในการคุ้มครองพลเมืองของโลกทุกคน

ทุกประเทศต่างมีพันธกรณีที่จะต้องเคารพ คุ้มครอง และเติมเต็มสิทธิของเรา แต่หลายประเทศยังไม่ได้ทำเช่นนั้น หรืออย่างดีที่สุดก็ทำอย่างไม่สม่ำเสมอ แม้ว่าในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา ขบวนการสิทธิมนุษยชนจะประสบความสำเร็จอยู่บ้าง ตั้งแต่การรณรงค์ให้ปล่อยตัวนักโทษทางความคิดไปจนถึงการรณรงค์ให้มีข้อห้ามระดับโลกต่อการทรมาน และการจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ แต่การบิดเบือนแนวคิดเกี่ยวกับอธิปไตยยังส่งผลให้ประชาชนหลายพันล้านคนถูกทอดทิ้ง

การคุ้มครองหรือการเอาผิดเอาเปรียบ

ตัวอย่างที่ชัดเจนมากที่สุดอย่างหนึ่งในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมาคือการปฏิบัติต่อชนพื้นเมืองทั่วโลก คุณค่าสำคัญที่เป็นคุณค่าสากลสำหรับชนพื้นเมืองทั่วโลกคือการปฏิเสธแนวคิด “การครอบครอง” ที่ดิน เนื่องจากตามจารีตประเพณีแล้ว พวกเขาต่างคือผู้ดูแล ปกป้องรักษาผืนดินที่ตนเองอาศัยอยู่ แต่การที่พวกเขาไม่ยอมรับแนวคิดการครอบครอง อสังหาริมทรัพย์ทำให้เกิดผลกระทบมากมาย เนื่องจากที่ดินของชนพื้นเมืองจำนวนมากล้วนอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรต่าง ๆ เป็นเหตุให้รัฐที่ควรมีหน้าที่คุ้มครองสิทธิของพวกเขา กลับเวนคืนที่ดินโดยอ้างว่าเป็น “อธิปไตยของรัฐ” จากนั้นนำมาขาย ให้เช่า หรือปล่อยให้คนอื่นปล้นสะดมเอาไป

แทนที่จะเคารพต่อคุณค่าของชุมชนในการดูแลปกป้องรักษาที่ดินและทรัพยากร รัฐและบริษัทต่าง ๆ กลับรุกรานเข้าไปในพื้นที่เหล่านี้ บังคับให้ชนพื้นเมืองออกจากที่ดิน และเข้าไปยึดครองที่ดินเหล่านั้น หรือมีการขายสิทธิสัมปทานการทำเหมืองแร่

ที่ปารากวัย ในปี 2555 รวมทั้งตลอดช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ชนพื้นเมือง Sawhoyamaya ยังคงถูกขับไล่ออกจากที่ดินของตนเอง แม้ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปอเมริกา (Inter-American Court of Human Rights) มีคำสั่งคุ้มครองสิทธิในที่ดินของพวกเขาเมื่อปี 2549 ในทางตอนเหนือของทวีป กลุ่มชนพื้นเมืองหลายสิบกลุ่มในแคนาดายังคงประท้วงต่อต้านข้อเสนอโครงการที่จะสร้างท่อน้ำมันที่ส่งเชื่อมต่อกจากแหล่งน้ำมันในอัลเบอร์ตากับชายฝั่งบริติชโคลัมเบีย ซึ่งตัดผ่านที่ดินที่สืบทอดมาของตน

ในช่วงเวลาที่รัฐบาลควรเรียนรู้จากชนพื้นเมืองเพื่อทบทวนถึงความสัมพันธ์ต่อทรัพยากรทางธรรมชาติ บรรดาชนพื้นเมืองทั่วโลกต่างตกอยู่ในกำมือของรัฐ

หายนะเหล่านี้เลวร้ายยิ่งขึ้น เนื่องจากรัฐและบริษัทต่างเพิกเฉยต่อปฏิญญาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมือง (UN Declaration on the Rights of Indigenous Peoples - UNDRIP) ซึ่งกำหนดไว้อย่างชัดเจนให้รัฐประกันการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพของชนพื้นเมืองในทุกกรณีต่อสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อพวกเขา นักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิชนพื้นเมืองต้องเผชิญกับความรุนแรง บางครั้งก็ถูกสังหาร เมื่อพยายามหาทางปกป้องชุมชนและที่ดินของพวกเขา

การเลือกปฏิบัติ การผลักให้อยู่ชายขอบและความรุนแรงเช่นนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะในทวีปอเมริกา แต่เกิดขึ้นทั่วโลก ตั้งแต่ฟิลิปปินส์ไปจนถึงนามิเบีย เด็ก ๆ ที่เป็นชนพื้นเมือง San (นามิเบีย) Ovahimba (นามิเบีย) และชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ประสบกับปัญหาในการเข้าถึงการศึกษา โดยเฉพาะกรณีเด็ก ๆ ชาว Ovahimba ในเมือง Opuwo (นามิเบีย) ที่ถูกบังคับให้ตัดผมสั้น และไม่ให้อสวมชุดพื้นเมืองหากต้องการเข้าเรียนโรงเรียนรัฐ

การไหลของทุนและคน

การแย่งชิงทรัพยากรเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบของโลกที่เชื่อมโยงกันมากขึ้น อีกส่วนหนึ่งคือกระแสการไหลของทุนข้ามพรมแดน ข้ามมหาสมุทร เข้าไปสู่กระเป๋ายาของบรรดาผู้มีอำนาจ จริงอยู่ที่ว่าโลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการเติบโตและความเจริญด้านเศรษฐกิจสำหรับกลุ่มคนจำนวนหนึ่ง แต่ประสบการณ์ของชนพื้นเมืองชี้ให้เห็นว่าผู้ได้รับประโยชน์คือรัฐบาลและบริษัทที่เข้าไปใช้ประโยชน์ในที่ดินของพวกเขา แต่ปล่อยให้พวกเขาอดอยากต่อไป

ในทวีปแอฟริกาส่วนที่ต่ำกว่าทะเลทรายสะฮาราลงมา แม้จะมีการเติบโตที่สำคัญในหลายประเทศ แต่ประชาชนอีกหลายล้านคนยังคงมีชีวิตอยู่ใต้เส้นแบ่งความยากจน การคอร์รัปชันและการไหลของเงินทุนไปยังประเทศปลอดภาษีนอกแอฟริกายังคงเป็นเหตุสำคัญสองประการ ยังคงมีการนำทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ในภูมิภาคไปสนับสนุนข้อตกลงระหว่างบริษัทและนักการเมืองที่ต่างได้รับผลกำไรจากกิจการเหล่านี้ การขาดความโปร่งใสเกี่ยวกับการทำความเข้าใจและการขาดความรับผิดชอบอย่างสิ้นเชิง เป็นเหตุให้ทั้งผู้ถือหุ้นในบริษัทและนักการเมืองพากันร่ำรวยอย่างไม่ชอบธรรม ส่วนผู้ใช้แรงงานยังคงถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกเอารัดเอาเปรียบด้านที่ดิน และถูกละเมิดสิทธิจนได้รับความทรมาน และส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าถึงความยุติธรรม

อีกตัวอย่างหนึ่งของกระแสทุนที่ไหลอย่างเสรี คือการส่งเงินกลับบ้านของบรรดาแรงงานข้ามชาติทั่วโลก จากข้อมูลของธนาคารโลก การส่งเงินกลับบ้านของแรงงานข้ามชาติในประเทศกำลังพัฒนามีมูลค่ามากถึงสามเท่าเมื่อเทียบกับความช่วยเหลือด้านการพัฒนา ระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการ แต่แรงงานข้ามชาติเหล่านี้กลับถูกทอดทิ้งจากรัฐที่ตนอาศัยอยู่ หรือจากรัฐที่เป็นบ้านเกิดของตนเอง ซึ่งต่างไม่ได้ให้ความคุ้มครองสิทธิของพวกเขาอย่างเพียงพอ

ยกตัวอย่างเช่น บรรดาบริษัทนายหน้าหางานของเนปาลยังคงดำเนินการให้คนงานข้ามชาติต้องถูกเอารัดเอาเปรียบ หรือตกเป็นแรงงานทาส หรือมีการเก็บค่านายหน้าเกินกว่าเพดานที่รัฐกำหนด มีการบังคับให้คนงานต้องทำการกู้ยืมก้อนใหญ่พร้อมดอกเบี้ยสูง บรรดานายหน้าหลอกลวงคนงานเกี่ยวกับเงื่อนไขและสภาพการจ้างงาน บริษัทนายหน้าเหล่านี้ละเมิดกฎหมายของเนปาล แต่ก็มักจะไม่ถูกลงโทษ ส่วนรัฐบาลก็มักจะแสดงวาทศิลป์ที่จะปกป้องสิทธิผู้หญิงแต่กลับทำในสิ่งตรงข้าม ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา รัฐบาลสั่งห้ามผู้หญิงอายุต่ำกว่า 30 ปีเดินทางไปทำงานเป็นแม่บ้านที่ประเทศคูเวต กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เนื่องจากอ้างว่ามีข้อร้องเรียนว่าเกิดการทำร้ายทางเพศและการทำร้ายร่างกายในประเทศเหล่านั้น แต่ข้อห้ามดังกล่าวจะยิ่งก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อผู้หญิงที่ถูกบังคับให้ทำงานผ่านระบบที่ไม่เป็นทางการมากยิ่งขึ้น สิ่งที่รัฐบาลควรทำคือการต่อสู้เพื่อให้เกิดสภาพการทำงานที่ปลอดภัยสำหรับผู้หญิง

เมื่อคนงานเดินทางออกไปแล้ว ประเทศต้นทางมักอ้างว่าเนื่องจากคนงานไม่ได้อยู่ในประเทศของตนเองแล้ว พวกเขาจึงไม่ต้องปฏิบัติตามพันธกรณีใด ๆ ในขณะที่ประเทศปลายทางก็อ้างเช่นกันว่า แรงงานข้ามชาติเหล่านี้ไม่ได้เป็นพลเมืองของตน จึงไม่มีสิทธิใด ๆ ในขณะเดียวกัน อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของคนงานอพยพและสมาชิกครอบครัว (UN Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families - ICRMW) ซึ่งเปิดให้มีการลงนามตั้งแต่ปี 2533 ยังคงเป็นอนุสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนที่มีการให้สัตยาบันน้อยที่สุด ไม่มีประเทศในยุโรปตะวันตกที่เป็นประเทศปลายทางของคนงานข้ามชาติใด ๆ เลยที่ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญานี้ รวมทั้งประเทศที่มีแรงงานข้ามชาติจำนวนมากอย่างเช่น สหรัฐฯ แคนาดา ออสเตรเลีย อินเดีย แอฟริกาใต้ และรัฐต่าง ๆ ในอ่าวเปอร์เซีย

ผู้ลี้ภัยยังประสบความยากลำบากมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาคนไร้รัฐ 12 ล้านคนในโลก ซึ่งเท่ากับจำนวนของประชากรในมหานครใหญ่ ๆ ของโลก อย่างลอนดอน เลกอส หรือริโอ และประมาณ 80% ของคนเหล่านี้เป็นผู้หญิง แม้จะไม่ได้รับการคุ้มครองจากรัฐ “อธิปไตย” แต่คนเหล่านี้ก็เป็นพลเมืองของโลกอย่างแท้จริง และเราทุกคนต่างมีภาระในการให้ความคุ้มครองพวกเขา และพวกเขาก็เป็นเหตุผลที่เด่นชัดที่สุดสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ในการคุ้มครอง เนื่องจากการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติต่อมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะทำอยู่ในประเทศตนเองหรือไม่ก็ตาม

ในปัจจุบัน มีการมองกันว่าภาระคุ้มครองเหล่านี้มีความสำคัญน้อยกว่าอธิปไตยของรัฐ ผู้หญิงถูกข่มขืนในค่ายผู้ลี้ภัยตลอดทั่วชุดานใต้ ผู้แสวงหาที่พักพิงในออสเตรเลียจนถึงเคนยาต่างถูกกักขังในศูนย์ควบคุมตัวหรือในกรงขังเหล็ก อีกหลายร้อยคนเสียชีวิตจากเหตุการณ์เรือรั่วในระหว่างที่พยายามกระเสือกกระสนเพื่อเข้าฝั่งอย่างปลอดภัย

ในปี 2555 ยังคงมีการปฏิเสธไม่ให้เรือที่ขนชาวแอฟริกาที่พยายามเข้าฝั่งทางประเทศอิตาลี รัฐต่าง ๆ อ้างถึงความศักดิ์สิทธิ์ของการควบคุมพรมแดนของตน รัฐบาลออสเตรเลียยังคงกักเรือของผู้ลี้ภัยและคนเข้าเมืองไว้กลางทะเลต่อไป ส่วนเจ้าหน้าที่ชายฝั่งสหรัฐฯ ให้เหตุผลต่อการปฏิบัติเช่นนี้ว่า “การกักตัวคนเข้าเมืองให้อยู่กลางทะเลช่วยให้สามารถส่งตัวพวกเขากลับไปยังประเทศต้นทางได้อย่างรวดเร็ว ทำให้สามารถหลีกเลี่ยงกระบวนการที่มีค่าใช้จ่าย

มากหากพวกเขาเดินทางขึ้นฝั่งประเทศสหรัฐฯ ได้จนสำเร็จ” จากกรณีเหล่านี้ประเทศต่าง ๆ ต่างอ้างอธิปไตยว่ามีความสำคัญว่าสิทธิของบุคคลในการแสวงหาที่พักพิง

ในแต่ละปีมีผู้เสียชีวิตประมาณ 200 คนระหว่างการเดินทางข้ามทะเลทรายเข้าสู่ประเทศสหรัฐฯ ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากมาตรการของรัฐบาลสหรัฐฯ ที่ทำให้การผ่านทางอย่างปลอดภัยมีความเป็นไปได้สำหรับคนเข้าเมือง โดยตัวเลขผู้เสียชีวิตยังทรงตัวอยู่ แม้ว่าการเข้าเมืองจะลดลงก็ตาม

ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นการปิดความรับผิดชอบอย่างโหดร้ายที่จะสนับสนุนสิทธิมนุษยชน รวมทั้งสิทธิที่จะมีชีวิต และเป็นแนวทางตรงข้ามกับการปล่อยให้เงินทุนไหลเข้าออกได้อย่างเสรีตามที่กล่าวถึงข้างต้น

การควบคุมการเข้าเมืองยังเป็นปรากฏการณ์ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับกระแสการไหลของอาวุธทั่วไป (รวมทั้งอาวุธขนาดเล็กและอาวุธเบาต่าง ๆ ที่ขนย้ายข้ามพรมแดน) ที่ปราศจากอุปสรรคใด การค้าอาวุธเหล่านี้ส่งผลให้ประชาชนหลายแสนคนถูกสังหาร ได้รับบาดเจ็บ ถูกข่มขืน และถูกบังคับให้ต้องละทิ้งถิ่นฐานบ้านเรือน การค้าขายอาวุธยังเชื่อมโยงโดยตรงกับการเลือกปฏิบัติและความรุนแรงด้วยเหตุผลทางเพศสภาพ โดยเฉพาะการส่งผลกระทบต่อผู้หญิง และยังส่งผลกระทบต่อความพยายามที่จะสถาปนาสันติภาพ ความมั่นคง ความเท่าเทียมระหว่างเพศสภาพและการพัฒนาที่มั่นคง การละเมิดเหล่านี้เพิ่มมากขึ้นโดยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการค้าขายอาวุธที่ทำได้ง่ายขึ้น ที่มักทำการละเมิดสิทธิมนุษยชน การแลกเปลี่ยนและการขนส่งไปทั่วโลก เป็นเหตุให้อาวุธเหล่านี้มักตกอยู่ในมือของรัฐบาลและกองทัพ บรรดาอาชญากรสงคราม และแก๊งอาชญากรรม การค้าอาวุธนี้กลายเป็นธุรกิจที่ให้ผลกำไรมากถึง 70,000 ล้านดอลลาร์ต่อปี และเป็นเหตุให้ผู้ได้รับผลประโยชน์พยายามปกป้องไม่ให้มีมาตรการควบคุมการค้าอาวุธ ในช่วงที่จัดพิมพ์รายงานฉบับนี้ การเจรจาในระดับสูงเพื่อควบคุมการซื้อขายอาวุธยังดำเนินต่อไป โดยข้อเรียกร้องของเราคือ กรณีที่มีความเสี่ยงอย่างมากที่จะมีการนำอาวุธเหล่านี้ไปใช้เพื่อละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมสากลหรือเป็นการละเมิดร้ายแรงต่อกฎหมายสิทธิมนุษยชน ก็ควรมีข้อห้ามต่อการส่งมอบอาวุธดังกล่าว

การไหลของข้อมูลข่าวสาร

แนวโน้มเชิงบวกที่สำคัญจากตัวอย่างข้างต้นได้แก่ การที่เราสามารถตระหนักรู้ถึงปัญหาเหล่านี้ เป็นเวลาถึงครึ่งศตวรรษที่ผ่านมาแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ทำรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชนทั่วโลก และใช้ทรัพยากรอย่างเต็มที่เพื่อหาวิธียุติและป้องกันการละเมิด และให้มีการคุ้มครองสิทธิของเรา การสื่อสารที่เชื่อมโยงทั่วโลกทำให้เกิดโอกาสที่ไม่เคยมีมาก่อนสำหรับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องหลังขบวนการสิทธิมนุษยชนสมัยใหม่ ในปัจจุบันรัฐบาลและบรรษัทต่างๆ มีโอกาสน้อยลงที่จะปกปิดซ่อนเร้นข้อมูลเหล่านี้ภายในพรมแดน “อธิปไตย” ของตน

ความเร็วของรูปแบบการสื่อสารสมัยใหม่ ถูกวางรากเข้าในชีวิตของพวกเราอย่างน่าตกใจจากปี 2528 ตอนที่เริ่มมีการกำหนดชื่อโดเมนเนมขึ้นมา จนถึงปัจจุบัน มีคนเข้าถึงอินเทอร์เน็ตแล้ว 2.5 พันล้านคน วงล้อแห่งการเปลี่ยนแปลงหมุนไปอย่างรวดเร็ว ในปี 2532 ทิม เบอร์เนิร์ส ลี (Tim Berners Lee) นำเสนอเอกสารที่อธิบายวิธีการรับข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เครือข่ายฮอตเมลเกิดขึ้นเมื่อปี 2539 การเปิดตัวของเว็บล็อกในปี 2542 วิกีพีเดียในปี 2544 และเฟซบุ๊กในปี 2547 ตามมาด้วยยูทิวบ์ในอีกหนึ่งปีต่อมา รวมทั้งจำนวนผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตที่เข้าถึงหลักพันล้านคน ปี 2549 เริ่มมีทวิตเตอร์ และมีเว็บไซต์จีน Gu Ge ซึ่งเป็นเวอร์ชันของกูเกิลที่ถูกเซ็นเซอร์โดยรัฐบาลจีน จนถึงปี 2551 ผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตในจีนมีจำนวนมากกว่าสหรัฐฯ ในปีเดียวกันนักเคลื่อนไหวที่ทำงานกับผู้สื่อข่าวภาคประชาชนของเคนยาได้จัดทำเว็บไซต์ชื่อ Ushahidi ซึ่งเป็นภาษาสวาฮีลีที่แปลว่า “คำให้การ” ทั้งนี้เพื่อบันทึกรายงานความรุนแรงซึ่งเกิดขึ้นในเคนยาภายหลังการเลือกตั้ง และยังได้พัฒนาเป็นเวทีแลกเปลี่ยนข้อมูลระดับโลกโดยมีพันธกิจเพื่อ “ทำให้ข้อมูลข่าวสารเป็นประชาธิปไตย”

เราอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสาร นักเคลื่อนไหวต่างมีเครื่องมือเพื่อป้องกันไม่ให้มีการปกปิดข้อมูลการละเมิด และข้อมูลที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการปฏิบัติ เราอยู่ในช่วงเวลาที่สำคัญ เราจะยังคงเข้าถึงข้อมูลเหล่านี้ได้ต่อไป หรือรัฐจะสามารถร่วมมือกับผู้มีอิทธิพลปิดกั้นการเข้าถึงเหล่านี้ได้? แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลพยายามส่งเสริมให้ทุกคนมีเครื่องมือเพื่อเข้าถึงและแบ่งปันข้อมูล และเพื่อท้าทายอำนาจและการเอาอธิปไตยไปใช้อย่างมิชอบ

ด้วยเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เราสามารถพัฒนาแม่แบบพลเมืองโลกขึ้นมาได้ โดยเป็นพื้นฐานที่แสดงถึงแนวคิดอริปไตยและสิทธิของพลเมืองระดับโลกผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ได้ใช้ถ้อยคำที่ไพเราะเพื่ออธิบายถึง “ชายเอยที่เชื่อมโยงกันจนแบ่งแยกไม่ได้” และ “ผืนผ้าของชะตากรรมเดียวกัน” และมีนักคิดคนสำคัญและผู้พิทักษ์สิทธิหลายคนนำมาใช้เผยแพร่ทั้งในช่วงก่อนและหลังจากที่เขาเสียชีวิตอยู่ ถึงเวลาที่เราจะถกทอ “ผืนผ้า” ขึ้นนี้ให้เป็นแม่แบบพลเมืองสากล ดังแนวคิด ‘Ubuntu’ ในแอฟริกาที่สะท้อนแนวคิดนี้อย่างชัดเจนว่า “ฉันเป็นเพราะเราเป็น”

มันหมายถึงการเชื่อมโยงพวกเราทั้งหมด การไม่ปล่อยให้พรหมแดน กำแพง ทะเล และการสร้างภาพผู้อื่นว่าเป็นศัตรูมาก่อนให้เกิดความเสียหายต่อความรู้สึกเดิมแท้ที่มีต่อความยุติธรรมและมนุษยชาติ ถือได้ว่าโลกดิจิทัลได้เชื่อมโยงเราเข้าหากันด้วยข้อมูลอย่างแท้จริง

สื่อกลางและการมีส่วนร่วม

ความเปิดเผยของโลกดิจิทัลทำให้สนามแข่งขันเท่าเทียมกัน ทำให้คนอีกจำนวนมากเข้าถึงข้อมูลที่จำเป็นเพื่อใช้ท้าทายรัฐบาลและบริษัท เป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมให้เกิดความโปร่งใสและการตรวจสอบได้ ข้อมูลคือพลัง อินเทอร์เน็ตมีศักยภาพที่จะสร้างพลังอันเข้มแข็งให้กับพลเมืองทั้งเจ็ดพันล้านคนในโลกปัจจุบัน เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เรามองเห็นและบันทึกข้อมูลการละเมิดสิทธิ และท้าทายต่อการละเมิดสิทธิ ไม่ว่าจะเป็นเกิดขึ้นในที่ใด ช่วยให้เราแบ่งปันข้อมูลเพื่อให้สามารถร่วมมือกันทำงานเพื่อแก้ปัญหา ส่งเสริมความมั่นคงของมนุษย์และการพัฒนามนุษย์ และสามารถปฏิบัติตามพันธสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนได้

การใช้สิทธิอริปไตยของรัฐอย่างมีขอบเป็นเรื่องตรงข้าม เป็นการสร้างกำแพงและการควบคุมข้อมูลและการสื่อสาร เป็นการปกปิดข้อมูลโดยอาศัยกฎหมายรักษาข้อมูลของรัฐเป็นความลับและมาตรการพิเศษอย่างอื่น แนวคิดเบื้องหลังการอ้างอริปไตยเช่นนี้ได้แก่ รัฐกำลังทำในสิ่งที่คนอื่นไม่ควรเข้ามายุ่งเกี่ยว และตราใบที่รัฐทำงานภายในพรหมแดนของตน ย่อมไม่อาจมีใครมาทัดทานได้ เหมือนกับผู้มีอำนาจใช้อำนาจเหนือผู้ไร้อำนาจอย่างนั้น

โลกดิจิทัลให้พลังและโอกาสอย่างมหาศาล เนื่องจากเทคโนโลยีมีความเป็นกลาง จึงมีความเป็นไปได้ที่จะถูกใช้เพื่อสนับสนุนการกระทำที่มุ่งส่งเสริมให้เกิดสังคมที่เคารพสิทธิ หรืออาจถูกใช้เพื่อสนับสนุนการกระทำที่ต่อต้านหลักการสิทธิมนุษยชนก็ได้

น่าสนใจที่ว่าแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลซึ่งมีความเป็นมายาวนานในการต่อสู้เพื่อปกป้องเสรีภาพในการแสดงออก และยังคงต้องเปิดโปงข้อมูลของรัฐบาล ในขณะที่รัฐบาลซึ่งไม่สามารถควบคุมข้อมูลได้ ก็พยายามใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อบิดเบือนการเข้าถึงข้อมูลเหล่านั้น กรณีที่ชัดเจนที่สุดได้แก่การฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการคุกคามผู้จัดทำเว็บไซต์ในประเทศต่าง ๆ ตั้งแต่อาเซอร์ไบจานจนถึงตูนิเซีย และคิวบาจนถึงปาเลสไตน์ ตัวอย่างเช่นในประเทศเวียดนาม เหงียนวันไฮ (Nguyen Van Hai) ผู้จัดทำเว็บไซต์ที่มีชื่อเสียงหรือที่รู้จักกันในชื่อ ดูเก (Dieu Cay) ทาฟงั่น (Ta Phong Tan) ผู้จัดทำเว็บไซต์ “ความยุติธรรมและความจริง” และฟาถั่นไฮ (Phan Thanh Hai) หรือที่รู้จักกันในนาม AnhBaSaiGon ต่างถูกฟ้องร้องดำเนินคดีและมีการไต่สวนเมื่อเดือนกันยายนในข้อหา “โฆษณาชวนเชื่อ” เพื่อต่อต้านรัฐบาลสั่งจำคุกพวกเขา 12, 10 และ 4 ปีตามลำดับ โดยเมื่อออกจากคุกแล้วยังต้องถูกกักบริเวณในบ้านคนละ 3-5 ปี การไต่สวนคดีใช้เวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง มีการคุกคามครอบครัวของพวกเขา และควบคุมตัวเพื่อไม่ให้เข้ารับฟังการไต่สวน มีการเลื่อนการไต่สวนสามครั้งครั้งสุดท้ายเพราะว่าแม่ของทาฟงั่นเสียชีวิตจากการเผาตัวตายด้านนอกอาคารสำนักงานรัฐบาล เพื่อประท้วงต่อการปฏิบัติของทางการต่อลูกสาวของตน

การคุมขังบุคคลที่ใช้เสรีภาพในการแสดงออกและผู้ที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อท้าทายอำนาจเป็นมาตรการปกป้องตนเองในเบื้องต้นของรัฐบาล เราได้เห็นหลาย ๆ รัฐบาลพยายามสร้างไฟร์วอลล์เพื่อปกป้องระบบการสื่อสารหรือข้อมูลดิจิทัลของตน อิหร่าน จีน และเวียดนามได้พยายามพัฒนาระบบที่ช่วยให้สามารถควบคุมทั้งการสื่อสารและการเข้าถึงข้อมูลในโลกดิจิทัล

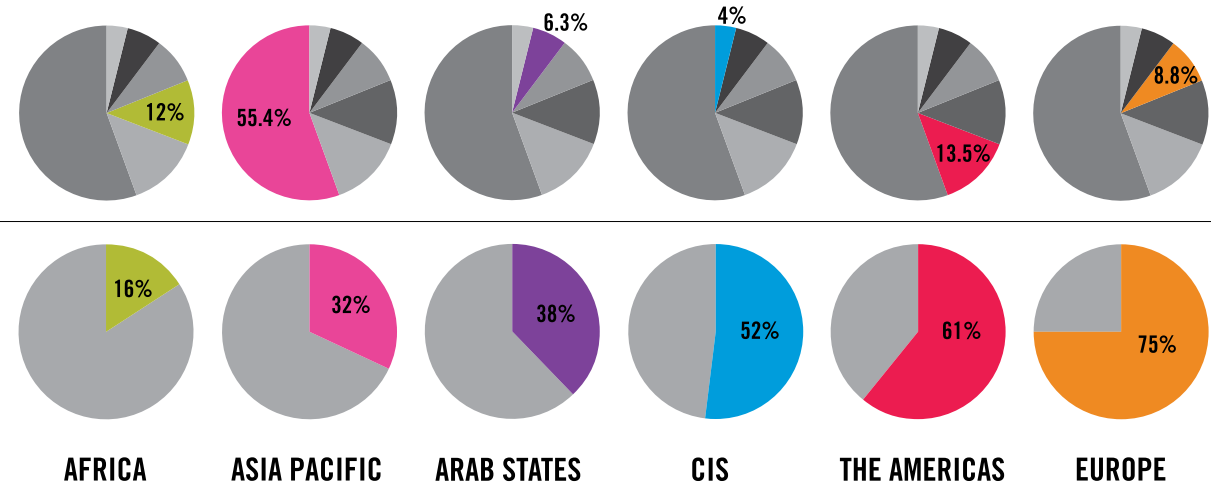
ที่น่ากังวลกว่าคือหลายประเทศกำลังค้นหาวิธีการควบคุมโลกอินเทอร์เน็ตอย่างลับ ๆ ทั้งมาตรการติดตามและวิธีการที่ซับซ้อนอื่น ๆ เพื่อบิดเบือนการเข้าถึงข้อมูล สหรัฐฯ ยังคงแสดงความไม่เคารพต่อสิทธิด้านข้อมูลเหล่านี้ ดังจะเห็นได้จากการส่งเครื่องบินไร้พilot ไร้คนขับไปโจมตีทั่วโลก และเมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ประกาศสิทธิที่จะติดตามตรวจสอบข้อมูลใด ๆ ที่ถูกจัดเก็บในฐานข้อมูลแบบคลาวด์ (cloud storage systems) ซึ่งเป็นระบบจัดเก็บข้อมูลดิจิทัลที่อยู่เหนือ

“การสื่อสารรูปแบบใหม่ ได้ยิ่งลึกลงในชีวิตของเราทุกคน ด้วยความเร็วอันน่าทึ่ง”

ผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ต
แบ่งตามภูมิภาคทั่วโลก
ปี 2556*

ทวีปยุโรป คือ ภูมิภาคที่มีอัตราการเข้าถึง
อินเทอร์เน็ตสูงที่สุดในโลก คือ 75%
ตามมาด้วยทวีปอเมริกา 61%

ทวีปแอฟริกา มีผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ต 16%
คิดเป็นเพียงแค่ครึ่งหนึ่งของอัตราการเข้าถึง
อินเทอร์เน็ตในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

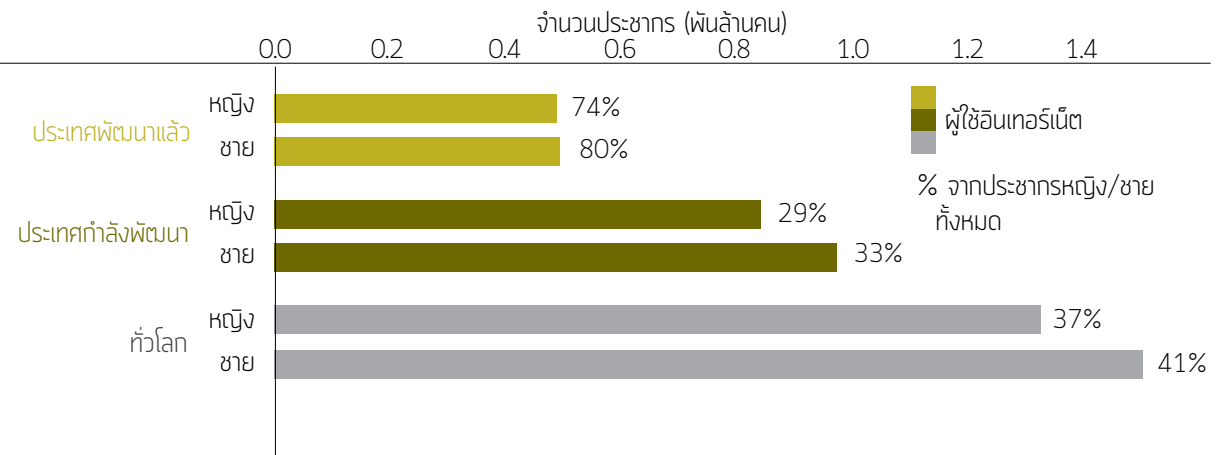

% ของจำนวน
ประชากรโลก

อัตราการเข้าถึง
อินเทอร์เน็ต
ต่อจำนวนประชากร

ช่องว่างระหว่างหญิงชายที่ใช้งานอินเทอร์เน็ต
ภาพรวมและอัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต
ในปี 2556*

ช่องว่างระหว่างหญิงชายนี้เห็นได้ชัดเจนกว่าใน
ประเทศกำลังพัฒนา คือ ผู้หญิงที่ใช้งานอินเทอร์เน็ต
น้อยกว่าผู้ชาย 16% เมื่อเปรียบเทียบกับในประเทศ
พัฒนาแล้วที่ผู้หญิงที่ใช้งานอินเทอร์เน็ตน้อยกว่าผู้ชาย 2%

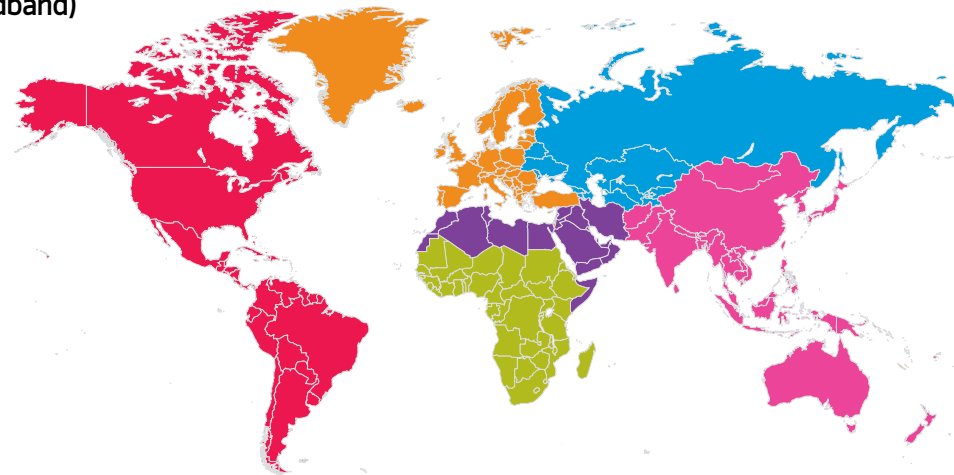

% จากประชากรหญิง/ชาย
ทั้งหมด

ความเติบโตอย่างต่อเนื่องของอินเทอร์เน็ตไร้สายความเร็วสูง (Mobile Broadband)

มีการสมัครใช้งานมากกว่า 2 พันล้านรายทั่วโลกภายในปี 2556 (ตัวเลขประมาณการ)

ทวีปอเมริกา	ประชากรเครือข่ายมือถือ
460 ล้าน การสมัครใช้งาน	129 ล้าน การสมัครใช้งาน
48% อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต	46% อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต
ทวีปยุโรป	กลุ่มประเทศอาหรับ
422 ล้าน การสมัครใช้งาน	71 ล้าน การสมัครใช้งาน
68% อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต	19% อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต

ประชากรเครือข่ายมือถือ
93 ล้าน การสมัครใช้งาน
11% อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต
กลุ่มประเทศอาหรับ
895 ล้าน การสมัครใช้งาน
22% อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต

*ข้อมูลทั้งหมด (ยกเว้นที่มีเครื่องหมายดอกจัน)
อ้างอิงจาก The World in 2013: ICT Facts and Figures,
published by the UN's International Telecommunications Union

เส้นแบ่งพรมแดน โดยข้อมูลเหล่านี้มีทั้งที่เป็นของบุคคลและบริษัทซึ่งไม่ได้ตั้งอยู่ในหรือไม่ได้เป็นพลเมืองของสหรัฐฯ

การต่อสู้เกี่ยวกับการเข้าถึงข้อมูลและการควบคุมช่องทางการสื่อสารเพิ่งเริ่มต้นขึ้น ประชาคมนานาชาติจะทำได้บ้างเพื่อแสดงความเคารพต่อผู้กล้าหาญที่เสี่ยงชีวิตตนเองและเสี่ยงจะสูญเสียเสรีภาพ เพื่อสนับสนุนการลุกฮือต่อต้านในตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ เราทุกคนจะทำได้บ้างเพื่อแสดงความเป็นหนึ่งเดียวสนับสนุนมาลาลา ยูซุฟไซและบุคคลอื่น ๆ ที่กล้าลุกขึ้นยืนและบอกว่า “พอแล้ว”

เราสามารถเรียกร้องให้รัฐประกันให้บุคคลภายใต้การปกครองทุกคนสามารถเข้าถึงโลกดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยหากเป็นไปได้ควรเข้าถึงโดยระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงในราคาที่สามารถซื้อหาได้ อาจเป็นการเข้าถึงผ่านเครื่องมือสื่อสารแบบพกพาอย่างเช่น โทรศัพท์มือถือ หรือคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ การทำหน้าที่ของรัฐเช่นนั้นเป็นการปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนตามที่กำหนดไว้ในข้อที่ 15 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ที่ว่า “ทุกคนจะได้รับประโยชน์จากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และการประยุกต์ใช้” และข้อที่ 27 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ที่ว่า “ทุกคนมีสิทธิที่จะเข้าร่วมโดยอิสระในชีวิตทางวัฒนธรรมของชุมชน ที่จะผลิตเพลินกับศิลปะ และมีส่วนร่วมในความรุดหน้า และคุณประโยชน์ทางวิทยาศาสตร์”

การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพย่อมประกันการได้รับประโยชน์จากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์

หลายปีก่อน รัฐต่าง ๆ ได้พัฒนาระบบบริการไปรษณีย์สากล ซึ่งมีโครงสร้างในระดับประเทศ แต่เชื่อมโยงกับระบบไปรษณีย์อื่นๆ ทั่วโลก ทุกคนสามารถเขียนจดหมาย ซื้อแสตมป์ และส่งจดหมายไปที่ใดก็ได้ เรียกว่าจะแทบทุกที่ในโลกก็ว่าได้ หรือกรณีที่เราไม่สามารถรับจดหมายจากที่อยู่ที่บ้านได้ เราก็สามารถใช้บริการไปรษณีย์รอจ่าย (Post Restante) ซึ่งเราสามารถกำหนดสถานที่แห่งหนึ่งเพื่อเป็นปลายทางจดหมายของเราได้ และสามารถติดต่อเพื่อขอรับจดหมายจากสถานที่นั้นได้ในภายหลัง

และจดหมายเหล่านั้นถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ว่าจะเดินทางข้ามมาก็พรมแดนก็ตาม รูปแบบการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนข้อมูลเช่นนี้เปลี่ยนวิธีการสื่อสารของเรา และพัฒนามาจากสมมติฐานที่ยอมรับสิทธิความเป็นส่วนตัวในการสื่อสาร และที่สำคัญ รัฐต่าง ๆ ดำเนินการเพื่อประกันให้ประชาชนทุกคนเข้าถึงบริการดังกล่าวได้ และแม้ว่ารัฐบาลหลายแห่งได้พยายามใช้อำนาจการเข้าถึงจดหมายเพื่อเปิดอ่านจดหมายที่เป็นเรื่องส่วนตัว แต่ก็ไม่ได้ทำทลายโดยตรงต่อหลักการที่คุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวของการสื่อสารเหล่านั้น ในหลายประเทศมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนแลกเปลี่ยนข้อมูล แลกเปลี่ยนวิถีเกี่ยวกับครอบครัวและชุมชนของตน

ในปัจจุบัน การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตเป็นปัจจัยสำคัญที่ประกันการสื่อสารของบุคคล และยังประกันการเข้าถึงข้อมูลอีกด้วย ความโปร่งใส การเข้าถึงข้อมูลและความสามารถในการเข้าร่วมในการโต้เถียงและการตัดสินใจทางการเมือง ล้วนเป็นเงื่อนไขสำคัญที่นำไปสู่สังคมที่เคารพสิทธิ

รัฐบาลสามารถกระทำการบางอย่างเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ในเชิงบวกด้านสิทธิมนุษยชนโดยทันที อย่างมีพลังและอย่างกว้างขวาง

รัฐบาลแต่ละแห่งจำเป็นต้องตัดสินใจบางอย่าง และต้องตัดสินใจว่าจะใช้เทคโนโลยีที่เป็นกลางเหล่านี้เพื่อทวงอำนาจของตนเหนือผู้อื่นกลับคืนมา หรือจะใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้บุคคลและส่งเสริมเสรีภาพของพวกเขา?

การพัฒนาขึ้นของอินเทอร์เน็ตและข่ายใยที่เชื่อมโยงทั่วโลก ไม่ว่าจะผ่านโทรศัพท์มือถือ ร้านอินเทอร์เน็ต และระบบคอมพิวเตอร์ในโรงเรียน ห้องสมุด ที่ทำงานและที่บ้าน ล้วนทำให้เกิดโอกาสที่สำคัญที่ช่วยให้ประชาชนมีพลังในการเรียกร้องสิทธิของตน

ทางเลือกสำหรับอนาคต

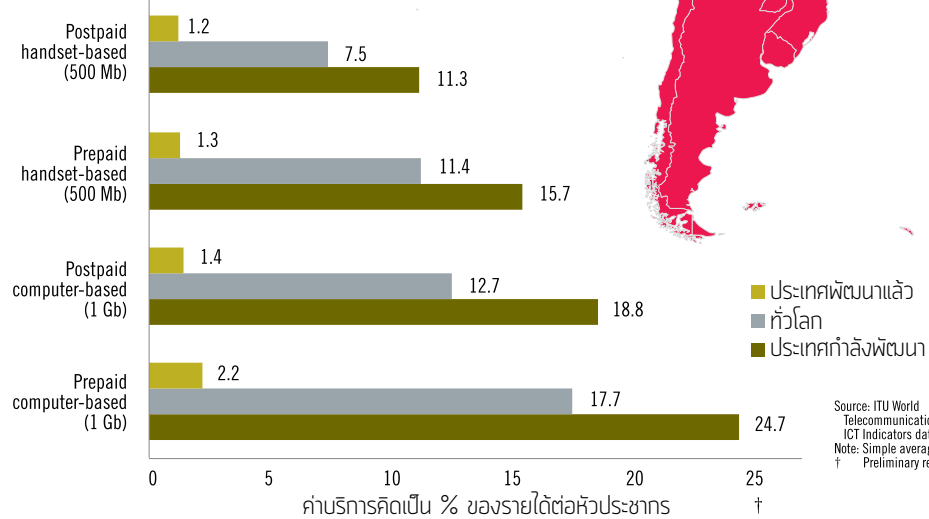
รัฐมีโอกาสที่จะใช้จังหวะนี้เพื่อประกันว่าบุคคลทุกคนภายใต้การปกครอง สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้อย่างจริงจัง ประกันให้ประชาชนเข้าถึงอินเทอร์เน็ตในราคาที่เหมาะสม และ

“รัฐต่างๆ มีโอกาสที่จะใช้เวลานี้
เพื่อให้ความมั่นใจกับประชาชนทุกคน
ว่าจะสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้
ในราคาที่เหมาะสม”

ราคาค่าบริการอินเทอร์เน็ตไร้สายความเร็วสูง ตามภูมิภาค ในปี 2556

ใช้อินเทอร์เน็ต ต้องจ่ายเท่าไร?

ราคาค่าบริการอินเทอร์เน็ตไร้สายความเร็วสูง ต้นปี 2556

การให้บริการอินเทอร์เน็ตในราคา
ที่เหมาะสมมีมากที่สุดในทวีปยุโรป
คือ คิดเป็นค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 2%
ของรายได้ต่อหัวประชากร

ทวีปยุโรปและแอฟริกันั้นเป็นภูมิภาคที่
มีอัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตสูงที่สุด
และต่ำที่สุด คือ 77% ในทวีปยุโรป
เปรียบเทียบกับ 7% ในทวีปแอฟริกา

ครัวเรือนส่วนใหญ่ในทวีปอเมริกา
สามารถออนไลน์ได้ (61%)

ประมาณหนึ่งในสาม
ของครัวเรือนในกลุ่มประเทศอาหรับ
และภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก
สามารถออนไลน์ได้

การเปรียบเทียบโดยแบ่งตามภูมิภาคชี้ให้เห็นว่าประชาชน
ส่วนใหญ่ในทวีปแอฟริกาไม่สามารถเข้าถึงบริการอินเทอร์เน็ต
ไร้สายความเร็วสูงในราคาที่เหมาะสม ในทวีปดังกล่าว
ราคาค่าบริการอินเทอร์เน็ตสำหรับคอมพิวเตอร์ที่ส่งผ่านข้อมูลได้
1Gb คิดเป็นราคาสูงมากกว่า 50% ของรายได้ต่อหัวประชากร

ทวีปแอฟริกา คือทวีปที่มีการเติบโตสูงที่สุด
ในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา และอัตราการเข้าถึง
อินเทอร์เน็ตไร้สายความเร็วสูงได้เพิ่มขึ้น
จาก 2% ในปี 2553 เป็น 11% ในปี 2556

ในประเทศกำลังพัฒนา จำนวนการสมัครใช้งานอินเทอร์เน็ต
ไร้สายความเร็วสูงเพิ่มขึ้นมากกว่าสองเท่าระหว่างปี 2554-2556
(จาก 472 ล้านราย เป็น 1.16 พันล้านราย) และมากกว่า
ประเทศพัฒนาแล้วในปี 2556

ภายในปี 2555 ราคาค่าอินเทอร์เน็ตไร้สายความเร็วสูง
อยู่ที่ 1.7% ของรายได้ต่อหัวประชากรต่อเดือน
ในประเทศพัฒนาแล้ว

ในประเทศที่กำลังพัฒนา ราคาค่าอินเทอร์เน็ตไร้สาย
ความเร็วสูงยังคงมีค่าใช้จ่ายสูงอยู่ที่ 30.1 % ของ
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

Source: ITU World
Telecommunication/
ICT Indicators database
Note: Simple averages.
† Preliminary result

ยังสามารถสนับสนุนการพัฒนาบริการด้านอินเทอร์เน็ตผ่านห้องสมุดและร้านกาแฟ ทำให้คนสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้โดยไม่คิดมูลค่า หรือในราคาที่เหมาะสม

ที่สำคัญ รัฐสามารถประกันให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งในระบบข้อมูลข่าวสาร และมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและการตัดสินใจในโลกที่พวกเธออาศัยอยู่ เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้หญิงเพียง 37% ที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต ดังที่รายงานฉบับใหม่ขององค์การเพื่อสตรีแห่งสหประชาชาติ (UN Women) Intel และกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ ระบุว่า ยังคงมีช่องว่างระหว่างเพศที่กว้างขวางในด้านการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ในประเทศต่าง ๆ อย่างเช่นอินเดีย เม็กซิโก และยูกันดา รัฐจึงต้องพัฒนาระบบที่ช่วยให้เข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ทั้งที่บ้าน โรงเรียน และที่ทำงาน เนื่องจากในทางปฏิบัติแล้ว ผู้หญิงอาจไม่สามารถออกจากบ้านของตนเพื่อไปใช้บริการในร้านอินเทอร์เน็ตได้ เนื่องด้วยเหตุผลทางศาสนาและวัฒนธรรม

รัฐยังสามารถดำเนินงานเพื่อจัดการเลือกปฏิบัติทางสังคมต่อผู้หญิงและการตีตราในเชิงลบ ผู้หญิงอินเดียซึ่งมีปริญญาด้านวิศวกรรมให้ข้อมูลกับผู้เขียนรายงานว่า มีการห้ามไม่ให้เธอใช้คอมพิวเตอร์ “เพียงเพราะกลัวว่าถ้าเธอไปแตะต้องมัน จะทำให้ระบบคอมพิวเตอร์รวนและเสียหาย” ตัวอย่างเล็ก ๆ อย่างอื่นยังมีกรณีของสามีที่ห้ามไม่ให้ภรรยาใช้คอมพิวเตอร์ในครอบครัว เพื่อป้องกันไม่ให้ภรรยาเห็นข้อมูลในเชิงลามกอนาจาร นั่นเป็นเพียงเหตุผลหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าเหตุใดจึงมีผู้หญิงเพียง 14% ในอาเซอร์ไบจานที่เคยใช้อินเทอร์เน็ต เปรียบเทียบกับผู้ชาย 70% ที่เคยใช้อินเทอร์เน็ต

หากมีการยอมรับสิทธิการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของประชาชน ย่อมเป็นการปฏิบัติตามหน้าที่ของรัฐในการเคารพสิทธิการแสดงออกและสิทธิที่จะได้รับข้อมูล แต่ต้องเป็นการดำเนินงานในลักษณะที่เคารพสิทธิความเป็นส่วนตัวด้วย

ไม่เช่นนั้นแล้ว ย่อมมีความเสี่ยงที่จะเกิดระบบสองมาตรฐานที่ปฏิบัติต่อคนในประเทศและระดับโลก กล่าวคือระบบที่เปิดโอกาสให้คนจำนวนหนึ่งเข้าถึงเครื่องมือที่ใช้เพื่อเรียกร้องสิทธิของตนได้ ในขณะที่ปล่อยให้คนอื่น ๆ ถูกทอดทิ้ง

ความรู้ ข้อมูลและความสามารถที่จะพูดถือเป็นพลังอย่างหนึ่ง รัฐที่เคารพสิทธิย่อมไม่กลัวพลังเช่นนี้ รัฐที่เคารพสิทธิย่อมส่งเสริมการสร้างพลังเช่นนี้ และในโลกดิจิทัลที่ไร้พรมแดน เราทุกคน

ย่อมสามารถสัมพันธ์เกี่ยวพันกันในฐานะเป็นพลเมืองโลก สามารถใช้เครื่องมือเพื่อส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชนทั้งในสถานที่เล็ก ๆ ใกล้กับบ้านเรา และการแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกับคนที่อยู่ห่างไกลออกไปได้

รูปแบบการแสดงความเป็นหนึ่งเดียวแบบเดิมจะส่งผลกระทบมากขึ้น หากมีการใช้อินเทอร์เน็ตเข้าช่วยจนกลายเป็นสื่อที่กระจายอย่างรวดเร็ว ('viral') อย่างเช่นกรณีที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลรณรงค์ให้นักกิจกรรมหลายพันคนทั่วโลกร่วมเขียนจดหมายเพื่อเรียกร้องสิทธิของบุคคล 12 คนในโครงการ “Write for Rights” เมื่อเดือนธันวาคม 2555 นับเป็นกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชนที่ใหญ่ที่สุดในโลก และในช่วงหลายปีที่ผ่านมามีการดำเนินงานอย่างน้อยสองล้านครั้ง ทั้งในรูปการเขียนอีเมล การส่งจดหมายร้องเรียนทางอินเทอร์เน็ต การส่งข้อความสั้น การส่งโทรสาร และการทวีตข้อความ เพื่อแสดงจุดยืนสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ที่ถูกคุมขังเพียงเพราะเหตุผลด้านความเชื่อของตนให้ได้รับการปล่อยตัว

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเห็นว่าเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้ความหวังและให้โอกาส ดังกรณีของปีเตอร์ เบนเนสัน (Peter Benenson) ผู้ก่อตั้งองค์กรของเราเล็งเห็นเมื่อกว่า 50 ปีที่แล้ว เป็นโอกาสที่ประชาชนจะทำงานร่วมกันข้ามพรมแดน เพื่อเรียกร้องเสรีภาพและสิทธิสำหรับทุกคน ในช่วงเวลานั้น ผู้คนต่างยับยั้งความฝันของเขาว่าเป็นเพียงจินตนาการ แต่อดีตนักโทษทางความคิดจำนวนมากต่างได้รับเสรีภาพและชีวิตของตนกลับคืนมาก็เนื่องจากความฝันเช่นนั้น เราอยู่ในช่วงที่กำลังพัฒนาและดำเนินการตามความฝันครั้งใหม่ซึ่งหลายคนอาจมองว่าเป็นเรื่องที่ไกลเกินเอื้อม แต่ในปัจจุบัน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลพร้อมรับคำท้าทายและคำเรียกร้องเพื่อให้รัฐยอมรับถึงโลกที่เปลี่ยนไป และสร้างเครื่องมือที่เสริมสร้างพลังให้กับประชาชนทุกคน

มกราคม 2555 กลุ่มผู้ประท้วงรวมตัวกันใน
วันครบรอบ 5 ปี ของการสังหารแฮรนต์ ดิงค์
(Hrant Dink) ที่เมืองอิสตันบูล ประเทศตุรกี
แฮรนต์ ดิงค์ เคยเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์
อะกอส (Agos) และตีพิมพ์บทความเรื่อง
อัตลักษณ์ชาวอาร์เมเนียน

รายงานประจำปี 2556
แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล
ภาพรวมของภูมิภาค

ภาพรวมของภูมิภาค
แอฟริกา

เมษายน 2555 เด็กชายกำลังนำทางชายตาบอด
ผู้ลี้ภัยชาวซูดานไปยังตลาดในค่ายผู้ลี้ภัยยิดา
ประเทศซูดานใต้ ผู้ลี้ภัยนับหมื่นคนอพยพหนีภัย
ความขัดแย้งในประเทศซูดานบริเวณคอริโดรฟาน
ตอนใต้และรัฐบลูไนล์ มายังประเทศซูดานใต้
ตลอดทั้งปี

วิกฤตที่เลวร้ายลงในประเทศมาลีในปี 2555 สะท้อนถึงปัญหาที่ลึกซึ้งในภูมิภาคนี้ ตลอดทั่วทวีปแอฟริกา ชีวิตของประชาชนและความสามารถในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของพวกเขา ยังประสบกับอุปสรรคเนื่องจากความขัดแย้ง ความยากจนขัดสน และการละเมิดสิทธิของกองกำลังทั้งฝ่ายรัฐบาลและกลุ่มติดอาวุธ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความอ่อนแอของกลไกเพื่อคุ้มครองสิทธิมนุษยชน สันติภาพ และความมั่นคงระดับภูมิภาคและนานาชาติ

ในเดือนมกราคม สืบเนื่องจากความไม่พอใจจากปัญหาที่เรื้อรังเกี่ยวกับความยากจน การเลือกปฏิบัติ และการด้อยพัฒนาทางตอนเหนือของประเทศมาลี เป็นเหตุให้กลุ่มติดอาวุธ Tuareg และกลุ่มติดอาวุธอิสลามลุกฮือขึ้นต่อต้าน เป็นเหตุให้มีการทำรัฐประหารที่กรุงบามาโก เมืองหลวงเมื่อเดือนมีนาคม และเป็นเหตุให้มีการแยกประเทศมาลีในเดือนเมษายน ในช่วงที่เหลือของปี 2555 พื้นที่ทางตอนเหนือยังคงตกอยู่ภายใต้การควบคุมของกลุ่ม

ภาพรวมของภูมิภาค แอฟริกา

“เมื่อสองเดือนก่อน หลานของครูสอนศาสนาชายพวกเราให้กลุ่มอิสลามหัวรุนแรง....พวกเขาฝึกให้เรายิงโดยเล็งเป้าที่หัวใจหรือเก้านอกการสู้รบพวกเขาให้เรากินข้าวผสมผงสีขาวและซอสสีแดง และยังฉีดยาพวกเรา หลังจากนั้นเรายอมทำตามคำสั่งทุกอย่างของเจ้านายของเรา....ทำให้เราเห็นว่าศัตรูเป็นเหมือนสุนัข และในใจพวกเรามีแต่ความคิดจะยิงพวกเขา”

เด็กชายชาวมาลี อายุ 16 ปีที่ถูกจับกุมตัวหลังจากกองทัพอากาศฝรั่งเศสและมาลีได้ยึดครองเมืองเดียบาลี (Diabaly) เขาเล่าให้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลฟังเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ถูกกลุ่มติดอาวุธอิสลามบังคับให้เข้าร่วม (มกราคม 2556)

ติดอาวุธ ทั้งกลุ่ม Tuareg และกลุ่มอิสลามได้ละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงหลายประการ ทั้งการสังหารอย่างรวบรัดทหารที่จับได้ การตัดแขนขาประชาชน การขังด้วยก้อนหินจนเสียชีวิต และการข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิงและเด็กผู้หญิง

ในขณะเดียวกัน กองกำลังฝ่ายรัฐบาลมาลีได้ทำการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายและการทิ้งระเบิดอย่างไม่เลือกเป้าหมายในพื้นที่ควบคุมของกลุ่ม Tuareg ทั้งกลุ่มติดอาวุธและกลุ่มทหารพรานที่สนับสนุนโดยรัฐบาล มีการใช้ทหารเด็ก เป็นเหตุให้ผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กกว่า 400,000 คนต้องอพยพออกจากบ้านเพื่อความปลอดภัย

พลเรือนยังคงเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนของกองกำลังความมั่นคงฝ่ายรัฐบาลและกลุ่มติดอาวุธในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก สถานการณ์ความมั่นคงที่เปราะบางเลวร้ายลงไปอีก เมื่อกลุ่มติดอาวุธรวมทั้งกลุ่ม 23 มีนาคม ได้โจมตีเพื่อกระชับพื้นที่ของตนเองในจังหวัดคิคูเนือทางภาคตะวันออกของประเทศ

ในเวลาเดียวกัน ความตึงเครียดระหว่างประเทศชูดานใต้และชูดานเพิ่มขึ้นเนื่องจากกรณีน้ำมัน สัญชาติ และเส้นแบ่งพรมแดน สถานการณ์สิทธิมนุษยชนยังคงเลวร้ายโดยเป็นผลมาจากความขัดแย้งอย่างต่อเนื่องในเซดาร์ฟูร์ กอร์โด-ฟานใต้ และรัฐบลูไนล์ การสู้รบเข้มข้นขึ้นในช่วงปลายปี 2555 ส่งผลให้มีพลเรือนบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก ทำให้เกิดวิกฤตด้านมนุษยธรรม และทำให้ประชาชนกว่า 200,000 คน ต้องหนีไปยังประเทศเพื่อนบ้าน นอกจากนี้ยังมีการประท้วงของประชาชนต่อนโยบายรัดเข็มขัดของรัฐบาล ส่งผลให้ฝ่ายความมั่นคงของรัฐบาลละเมิดสิทธิมนุษยชนเพิ่มขึ้นอีก

เมษายน 2555 หญิงสาวผู้ลี้ภัยชาวมาลีในศูนย์อพยพพินฟาเกอ ในเซดอโยรว ประเทศไนเจอร์ เธอถูกยิงเข้าที่แขนในขณะที่เธอกำลังปกป้องลูกสาวจากการโจมตีโดยกลุ่มติดอาวุธในเขตหมู่บ้านของเธอ

© Amnesty International

ความทารุณของตำรวจและหน่วยงานความมั่นคงเป็นภาพที่คุ้นเคยในหลายประเทศในภูมิภาคนี้ ที่ไนจีเรีย กลุ่มโบโกฮาราม (Boko Haram) ซึ่งเป็นกลุ่มติดอาวุธอิสลามได้สังหารประชาชนกว่า 1,000 คนโดยมีทั้งการวางระเบิดและการยิงด้วยอาวุธปืน กองกำลังความมั่นคงของรัฐบาลไนจีเรียกระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนร้ายแรงอย่างต่อเนื่องในการตอบโต้นี้ ทั้งการบังคับบุคคลให้สูญหาย การสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย การเผาทำลายบ้านเรือน และการควบคุมตัวโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

ในเดือนสิงหาคม ตำรวจในแอฟริกาใต้ได้วางกำลังเจ้าหน้าที่ติดอาวุธปืนไรเฟิลและใช้กระสุนจริงยิงใส่คนงานเหมืองที่ประท้วงนัดหยุดงานที่เหมืองแพลตตินั่มของบริษัทลอนมิน ในเขตมาริกานาทางตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นเหตุให้คนงานเหมือง 16 คนเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ และอีก 14 คนเสียชีวิตในระหว่างที่พยายามหลบหนีกระสุนปืนของตำรวจ มีหลักฐานที่ชี้ว่า ผู้เสียชีวิตส่วนใหญ่ถูกยิงระหว่างที่พยายามหลบหนีหรือพยายามมอบตัว คนงานเหมืองอีกสี่คนทนพิษอาการบาดเจ็บไม่ไหวและเสียชีวิตในเวลาต่อมา คนงานเหมืองได้นัดหยุดงานประท้วงกรณีข้อพิพาทด้านค่าแรงกับบริษัทลอนมิน ระดับความรุนแรงและภาพที่ปรากฏต่อสาธารณะ รวมทั้งการลุกฮือที่เพิ่มขึ้นของคนงานเหมืองในที่อื่น ๆ ทำให้เกิดเป็นวิกฤตระดับชาติ

นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน ผู้สื่อข่าว และฝ่ายที่ต่อต้านรัฐบาล ยังคงต้องเผชิญการปราบปรามอย่างรุนแรง บางคนถูกสังหารหรือคุมขังเป็นเวลานาน อย่างเช่นที่เอธิโอเปีย หรือไม่ก็ถูกจับกุมโดยพลการ ถูกคุกคาม และถูกขู่ฆ่า เช่นที่แกมเบีย ไชวอริโคสต์ การโจมตีของกลุ่มติดอาวุธที่ไม่ทราบชื่อเป็นการใช้ความรุนแรงโดยอ้างเหตุผลทางชาติพันธุ์หรือความสัมพันธ์ทางการเมือง

ยังมีการใช้โทษประหารชีวิตในหลายประเทศ แต่มีการประหารชีวิตเพียงไม่กี่ประเทศ ที่น่ากังวลคือการที่แกมเบียประหารชีวิตนักโทษเป็นครั้งแรกในรอบ 30 ปี

ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงยังคงตกเป็นเป้าของการเลือกปฏิบัติและความรุนแรงเนื่องจากเหตุผลด้านเพศสภาพ ความรุนแรงในครอบครัวเกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย รวมทั้งความรุนแรงที่เกิดจากการผลักดันของรัฐและที่เป็นผลมาจากสงครามความขัดแย้ง การข่มขืนกระทำชำเราโดยทหาร และกลุ่มติดอาวุธเกิดขึ้นทั่วไปในหลายพื้นที่ความขัดแย้ง ทั้งในมาลี ชาด ซูดาน และสาธารณรัฐ

ประชาธิปไตยคองโก ในซูดาน มีรายงานว่า ผู้ประท้วงที่เป็นหญิงบางคนได้ถูกจับ “ตรวจพรหมจรรย์” และในหลายประเทศยังคงมีการปฏิบัติตามจารีตที่เป็นอันตรายอย่างเช่น การขลิบอวัยวะเพศ

ตลอดทั่วทวีปแอฟริกา การคอร์รัปชันและความขัดแย้งที่แพร่หลายยังดำเนินต่อไป นับเป็นปัญหาท้าทายในโอกาสการเตรียมพร้อมเพื่อเฉลิมฉลองวาระครบรอบ 50 ปีของสหภาพแอฟริกา (African Union) ในปี 2556 แต่ก็มีเมล็ดพันธุ์แห่งความหวังทั่วทั้งภูมิภาค เนื่องจากประชาชนยังคงใช้วิธีการอย่างสงบสันติเพื่อเรียกร้องสิทธิที่จะมีศักดิ์ศรี ความยุติธรรมทางสังคม และสิทธิมนุษยชน

ภาพรวมของภูมิภาค
อเมริกา

มกราคม 2555 ชนเผ่าพื้นเมืองเข้าร่วมการไต่สวน
นายเอเฟรน รือส มอนาร์ท (Efraín Ríos Montt)
ที่กรุงกัวเตมาลา นายเอเฟรน รือส มอนาร์ท
ปกครองประเทศระหว่างปี 2525-2526 ถูกตั้ง
ข้อหาว่ามีส่วนร่วมในการล้างเผ่าพันธุ์เมื่อครั้ง
เกิดสงครามกลางเมืองในกัวเตมาลา

การละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวางในอดีต และความล้มเหลวที่จะเอาผิดกับผู้มีส่วนรับผิดชอบ ทำให้เกิดเงาที่ปกคลุมหลายประเทศในทวีปอเมริกา อย่างไรก็ตาม การฟ้องร้องดำเนินคดีในกรณีที่สำคัญในปี 2555 ทั้งในอาเจนติน่า บราซิล ชิลี กัวเตมาลา และอุรุกวัย สะท้อนถึงความก้าวหน้าที่สำคัญในการนำตัวผู้ละเมิดสิทธิในอดีตมาลงโทษ อย่างไรก็ตาม การต่อสู้เพื่อให้สามารถเข้าถึงความยุติธรรมอย่างจริงจังและเพื่อยุติการลอบสังหารผู้สื่อข่าวยังคงดำเนินต่อไป อย่างเช่นในเฮติ การดำเนินคดีในศาลต่อประธานาธิบดีฌอง-โคลด ดูวาลีเย (Jean-Claude Duvalier) ยังชะงักงัน ส่วนในสหรัฐฯ มีความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อยในการนำตัวผู้รับผิดชอบมาลงโทษกรณีโครงการของซีไอเอที่ควบคุมตัวบุคคลในคุกลับในช่วงรัฐบาลของนายบุช

ความขัดแย้งทางสังคมเนื่องด้วยการแย่งชิงทรัพยากรทางธรรมชาติยังดำเนินต่อไป ในหลายกรณีการละเมิดสิทธิได้เกิดขึ้นรุนแรงขึ้น อย่างไรก็ตาม มีการยอมรับสิทธิชนพื้นเมืองมากขึ้น

ภาพรวมของภูมิภาค อเมริกา

“ไม่ยากที่จะไปบอกใครว่าคุณเคยถูกข่มขืน....เราเริ่มจากการสร้างชีวิตเราขึ้นมาใหม่ พุดคุยถึงสิ่งที่เคยเกิดขึ้น....ตรงจุดนั้น ดิฉันจึงคิดว่าเราไม่อาจเจ็บได้อีกต่อไป....ถ้าเราไม่ลุกขึ้นสู้ การทำร้ายผู้หญิงจะดำเนินต่อไป เราจะไม่ยอมเจ็บอีกต่อไป”

สมาชิกกลุ่มผู้หญิงที่ตนเองที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง

จากกรณีคำสั่งของศาลที่ยืนยันการมีอยู่ของสิทธิที่จะแสดงความเห็นชอบอย่างสมัครใจ เป็นการล่วงหน้า และหลังจากได้รับข้อมูล กรณีที่มีโครงการพัฒนาใดๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อตนเอง อย่างเช่น ในเดือนมิถุนายน ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปอเมริกามีคำสั่งครั้งสำคัญสนับสนุนสิทธิของชาว Kichwa ในพื้นที่ Sarayaku และตัดสินว่ารัฐบาลเอกวาดอร์มีความผิดฐานละเมิดสิทธิของพวกเขา

สืบเนื่องจากคำตัดสินที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผ่านมา ทำให้ระบบสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปอเมริกาตกเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์อีกครั้งจากรัฐบาลหลายแห่งในภูมิภาค เวเนซุเอลาแสดงการ

“เราไม่ควรปล่อยให้
ความกลัว
มีอำนาจเหนือ
ความกล้า”

ไลซา ซานโตส แซมปาโย
(Laísa Santos Sampaio)
ครูและนักเคลื่อนไหวด้าน
สิ่งแวดล้อม

พฤษภาคม 2555 กลุ่มนักข่าวรวมตัวกันประท้วงการสังหารช่างภาพข่าวชาวเม็กซิกันสามคนในรัฐเวร์ราครูซซ์ ที่กรุงเม็กซิโก ข้อความในป้ายประท้วงระบุว่า “ไม่มีใครหลบเลี่ยงความจริงได้โดยการฆ่านักข่าว” นักข่าวอย่างน้อยหกนายถูกสังหารในปีนี้นี้เพราะการรายงานข่าวของพวกเขา มีความคืบหน้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในการสืบสวนคดีการสังหารที่เกิดขึ้นนี้

ประท้วงถึงขั้นประกาศที่จะถอนตัวออกจากการเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปอเมริกา (American Convention on Human Rights)

มีความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อยในการยุติการใช้โทษประหารชีวิตในภูมิภาคนี้ ในสหรัฐฯ ซึ่งเป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่ยังประหารชีวิตบุคคลต่อไป รัฐคอนเนกติกัตได้กลายเป็นรัฐลำดับที่ 17 ที่ยกเลิกโทษประหารชีวิต และแม้ว่ายังคงมีการกำหนดโทษประหารชีวิตในประเทศต่าง ๆ ที่พูดภาษาอังกฤษในทะเลแคริบเบียน แต่ในปีที่ผ่านมาไม่มีการประหารชีวิตในประเทศเหล่านี้

ในโคลอมเบีย การเจรจาเพื่อสันติภาพอย่างเป็นทางการครั้งแรกในรอบกว่าทศวรรษทำให้เกิดความหวังว่า การขัดแย้งกันด้วยอาวุธระหว่างรัฐบาลกับกองกำลังปฏิวัติติดอาวุธแห่งโคลอมเบีย (Revolutionary Armed Forces of Colombia - FARC) อาจสามารถยุติลงได้หลังจากผ่านการสู้รบมากกว่า 50 ปี

ตลอดทั้งภูมิภาค ประชาชนยังคงท้าทายต่อรูปแบบการเลือกปฏิบัติและความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิงอย่างเหนียวแน่น และรณรงค์เพื่อสิทธิทางเพศและสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงอีกหลายล้านคนในภูมิภาคนี้ยังไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่สำหรับสิทธิที่จะสามารถตัดสินใจอย่างสมัครใจและได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอ โดยไม่มีการบังคับหรือเลือกปฏิบัติ กรณีที่ต้องการเลือกที่จะมีบุตรเมื่อใด และจะมีบุตรกี่คน ในประเทศต่าง ๆ อย่างเช่น ชิลี เอลซัลวาดอร์ นิการากัว และสาธารณรัฐโดมินิกัน ยังคงมีการปฏิเสธไม่ให้ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ตั้งครรภ์จากการข่มขืน หรือผู้หญิงและเด็กที่ตั้งครรภ์และเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายถึงขั้นเสียชีวิต ได้รับการยุติการตั้งครรภ์อย่างปลอดภัยและถูกกฎหมาย การปฏิเสธสิทธิมนุษยชนเช่นนี้ส่งผลกระทบอย่างชัดเจนต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงโดยเฉพาะในกลุ่มชายขอบของสังคม

ผู้สื่อข่าวยังคงมีบทบาทสำคัญในการเปิดโปงการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมักทำให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตตัว หลายคนถูกรัฐบาลตอบโต้โดยตรง ส่วนผู้สื่อข่าวตกเป็นเป้าหมายของกลุ่มติดอาวุธหรือแก๊งอาชญากรรม และครั้งแล้วครั้งเล่าที่นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนตกอยู่ในความเสี่ยงและในสถานการณ์ที่ยากลำบาก โดยยังคงต้องเผชิญกับความพยายามที่จะปิดปากพวกเขา มีการใส่ความ มีการใช้กระบวนการศาลอย่างมิชอบ และมีการใช้ความ

รุนแรงต่อพวกเขา ในระหว่างการทำงาน ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งและรากเหง้าที่แข็งแกร่งของขบวนการสิทธิมนุษยชน และเป็นความหวังที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับคนอื่นอีกหลายล้านคนทั่วทั้งภูมิภาค

ภาพรวมของภูมิภาค

เอเชีย-
แปซิฟิก

หญิงคนนี้กำลังร้องไห้หลังจากที่บ้านของเธอ
ถูกทำลายในหมู่บ้านยางจื่อ เมืองกวางโจว
จังหวัดกวางตุ้ง ประเทศจีน การไล่รื้อที่อยู่อาศัย
อย่างกระตือรือร้นและใช้ความรุนแรงเกิดขึ้นอย่าง
แพร่หลาย โดยก่อนหน้านี้มักจะมีการข่มขู่
และคุกคามผู้อยู่อาศัย

ในประเทศต่าง ๆ ตลอดทั่วเอเชีย-แปซิฟิก การแสดงความเห็นในที่สาธารณะไม่ว่าจะเป็นในท้องถนนหรือในโลกอินเทอร์เน็ต มักจะถูกปราบปรามอย่างรุนแรง ทางทหารยังคงคุกคาม ทำร้าย คุมขังและสังหารบุคคลที่แสดงท่าทีท้าทายต่ออำนาจรัฐ

ในเวียดนาม ผู้ประท้วงอย่างสงบกว่า 20 คนรวมทั้งที่เป็นผู้จัดทำเว็บไซต์และนักแต่งเพลง ถูกศาลสั่งคุมขังในข้อหาเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติซึ่งไม่ได้มีหลักฐานสนับสนุนอย่างหนักแน่น ในอินโดนีเซีย ทางทหารได้สั่งคุมขังบุคคลหกคนในข้อหาหมิ่นศาสนา และยังคุมขังนักเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างสงบอีก 70 คน ในกัมพูชา เจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงได้ยิงผู้ประท้วงอย่างสงบจนเสียชีวิตในระหว่างการประท้วงต่อต้านการบังคับใช้แรงงานที่เสรีลึงกา ผู้สื่อข่าวและบุคคลอื่นๆ ยังคงถูกจับกุมหรือถูกลักพาตัวโดยพลการ ไม่มีใครเห็นพวกเขาอีก

ภาพรวมของภูมิภาค เอเชีย- แปซิฟิก

“ระหว่างอยู่ในโรงพยาบาล เราได้เห็นและได้ยินตำรวจในเครื่องแบบบุกเข้ามา พวกเขาทำร้ายคนป่วยที่ได้รับบาดเจ็บ โดยเฉพาะตะขากี่ศีรษะของพวกเขา”

สส.มาริยา ดีดี (MP Mariya Didi) ซึ่งได้รับบาดเจ็บจากการกระทำของตำรวจระหว่างการประท้วงต่อต้านการลาออกของนายโมฮัมหมัด นาซีดี ประเทศมัลดีฟส์ วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2555

โทษฐานที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐและที่อินเดีย นักกิจกรรมเพื่อสิทธิชนพื้นเมืองที่พยายามรณรงค์ปกป้องสิทธิในที่ดินตามจารีตประเพณีของตนและเข้าไปขัดขวางผลประโยชน์ของบริษัท จะถูกสั่งคุมขังด้วยข้อหาการเมือง

การเปลี่ยนแปลงตัวผู้นำในหลายประเทศในภูมิภาคนี้แทบไม่ได้ส่งผลใด ๆ ต่อการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวกของภูมิทัศน์ด้านสิทธิมนุษยชนเลย

ในจีน มีการควบคุมตัวผู้ประท้วงกว่า 100 คนที่ทำการประท้วงในช่วงก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงตัวผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ในเดือนพฤศจิกายน

“มือแห่งความทารุณโหดร้าย
ครอบคลุมไปถึงพื้นที่กลุ่มชนเผ่า
(ทางตะวันตกเฉียงเหนือของ
ปากีสถาน) แต่มือแห่งความยุติธรรม
ยังไปไม่ได้ไกลขนาดนั้น”

นายชูลัม นาบี

(Ghulam Nabi)

ทนายความศาลชั้นต้น
ปากีสถาน

นับเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งแรกในรอบ 10 ปี ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยเกาหลี นายคิม จองอึน ยังคงกระทำการเพื่อรักษาอำนาจของตนต่อไปหลังขึ้นดำรงตำแหน่งเมื่อปี 2554 มีการคุมขังฝ่ายต่อต้านทางการเมืองในคุก

ผู้ประท้วงยื่นถือดอกบัวเรียกร้องให้มีการปล่อยตัวนักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน 13 คนจากชุมชนริมทะเลสาบบึงกอก ในกรุงเทพมหานคร ประเทศกัมพูชา กลุ่มผู้หญิงถูกจับกุมหลังจากชุมนุมประท้วงอย่างสันติเพื่อต่อต้านการไล่รื้อ

© Jenny Holligan

ที่ห่างไกล ซึ่งต้องเสี่ยงต่อภาวะอดอยากหิวโหย การถูกใช้แรงงานอย่างหนัก การถูกทรมาน และอาจถึงขั้นเสียชีวิต

การประท้วงใน**มัลดีฟส์**เพื่อต่อต้านการลาออกของนายกรัฐมนตรีโมฮัมเหม็ด นาซีด เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ส่งผลให้มีการปราบปรามอย่างรุนแรงจากฝ่ายความมั่นคง ที่มุ่งโจมตีพันธมิตรทางการเมืองของเขาและยังมีการซ้อมทรมานผู้ประท้วงด้วย

การขัดแย้งกันด้วยอาวุธยังคงสร้างปัญหาให้กับผู้คนหลายหมื่นคนในภูมิภาคนี้ พลเรือนมักได้รับบาดเจ็บล้มตาย และต้องอพยพจากที่อยู่ของตนเองโดยเป็นผลมาจากระเบิดพลีชีพ การทิ้งระเบิดโดยไม่เลือกเป้าหมาย การโจมตีทางอากาศหรือการมุ่งสังหารบุคคลตามเป้าหมาย ทั้งกรณีที่เกิดขึ้นในอัฟกานิสถาน พม่า ปากีสถาน และไทย

ความฝันของผู้หญิงและเด็กผู้หญิงยังคงไม่คืบหน้าในภูมิภาคนี้ เนื่องจากรัฐยังไม่ให้ความสำคัญคุ้มครองและสนับสนุนสิทธิของพวกเขาเพียงพอ

ใน**อัฟกานิสถาน**และ**ปากีสถาน** ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงจำนวนมากยังคงถูกห้ามไม่ให้เข้ามาใช้ชีวิตในที่สาธารณะ บางคนยังถูกสังหารเพื่อประจานโดยกลุ่มฏอลิบาน เสี่ยงวิพากษ์วิจารณ์จากประชาชนต่อกรณีการรุมโทรมและการเสียชีวิตของนักศึกษาในอินเดีย เน้นให้เห็นความล้มเหลวอย่างต่อเนื่องของรัฐในการควบคุมความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิง ส่วนใน**ปาปัวนิวกินี** ความรุนแรงเช่นนี้แม้จะเกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง แต่ก็ไม่มีการลงโทษผู้กระทำความผิด อย่างไรก็ตาม มีความก้าวหน้าด้านสิทธิผู้หญิงอยู่บ้าง โดยที่**ฟิลิปปินส์**ได้ออกพระราชบัญญัติอนามัยเจริญพันธุ์ขึ้น หลังการลอบปลงชีวิตเป็นเวลากว่า 10 ปีของนักเคลื่อนไหว

ได้เกิดความก้าวหน้าอย่างอื่น แม้จะยังไม่ชัดเจนในภูมิภาคนี้ และแม้ว่าอัฟกานิสถาน อินเดีย ญี่ปุ่น ปากีสถาน และได้หวัน ได้ทำการประหารชีวิตหลังจากช่วงเว้นระยะห่าง 17 เดือนถึงแปดปี ในทางกลับกันสิงคโปร์และมาเลเซียก็ได้พยายามแก้ไขกฎหมายเพื่อขจัดโทษประหารชีวิตสถานเดียวออกไป

ที่น่าประหลาดใจคือ โอกาสและการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศพม่า ในเดือนพฤศจิกายน ทางการประกาศแผนที่จะจัดทำกลไกเพื่อพิจารณาทบทวนคดีต่าง ๆ และตลอดทั้งปีมีการปล่อยตัวนักโทษการเมืองหลายร้อยคน ถึงอย่างนั้น ยังคงมีบุคคลที่ถูกจับกุมและควบคุมตัวโดยพลการอีกหลายร้อยคน เป็นสัญญาณที่แสดงให้เห็นว่าเส้นทางสู่การปฏิรูปยังคงอีกยาวไกล ไม่ใช่เฉพาะในพม่า แต่ตลอดทั้งภูมิภาค

ภาพรวมของภูมิภาค
ยุโรปและ
เอเชียกลาง

สิงหาคม 2555 ชายชาวโรมากำลังประกอบอาหาร
ในชุมชนวาเลนี 2 ชุมชนชาวโรมาในเมืองปีเอตรา
นัมท์ ประเทศโรมาเนีย เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเคลื่อน-
ย้ายชาวโรมาจำนวนประมาณ 500 คนแยกไปยัง
ที่พักที่ขาดสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น ไฟฟ้า
และการคมนาคม

ตัวอย่างการเปลี่ยนผ่านสู่ประชาธิปไตยในอดีตสหภาพโซเวียตเกิดขึ้นอีกครั้งในระหว่างการเลือกตั้งสภาในประเทศจอร์เจีย แต่ในที่อื่น ๆ รัฐบาลเผด็จการยังคงกุมอำนาจของตนไว้ สหภาพยุโรปได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ แต่กลับไม่สามารถประกันที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยขั้นพื้นฐานให้กับผู้ลี้ภัยในประเทศภาคีสมาชิกทุกแห่งได้ รวมทั้งไม่สามารถคุ้มครองสิทธิที่เท่าเทียมของพลเมืองชาวโรมากรกว่าหกล้านคน ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (European Court of Human Rights) ซึ่งเคยมีบทบาทที่โดดเด่นในระบบคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของยุโรป ยังอยู่ในสภาพที่อ่อนแอเนื่องจากรัฐภาคีปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งศาล และยังมีความพยายามลดขอบเขตอำนาจของศาล

สิทธิทางพลเรือนและการเมืองทั่วทั้งอดีตสหภาพโซเวียตยังคงถูกคุกคาม การปราบปรามประชาชนยังคงดำเนินต่อไป ที่ประเทศเบลารุส ส่วนที่อาเซอร์ไบจาน แม้จะมีการปล่อยตัวนักโทษทางความคิดหลายคน แต่ก็มีการคุมขังเพิ่มเติม ที่รัสเซีย มีการแสวงหาออกกฎหมาย

ภาพรวมของภูมิภาคยุโรปและเอเชียกลาง

“สิ่งที่นายกเทศมนตรีต้องการคือการขับไล่พวกเราออกจากเมือง เพราะเขาไม่ต้องการเห็นชาวโรมาอีกต่อไป นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง”

ดูเซีย (Ducia) กล่าวหลังถูกขับไล่ออกจากบ้านของตนเองที่เมืองเปียตรา เนียม (Piatra Neamt) โรมาเนีย สิงหาคม 2555

เผด็จการเพื่อเพิ่มอำนาจรัฐในการปราบปรามผู้ประท้วง การเดินขบวน และการปราบปรามบุคคลหรือองค์กรต่าง ๆ

ตลอดทั่วทั้งภูมิภาครัฐยังคงใช้แรงกดดันภายในเพิ่มขึ้นต่อผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์ มีการขู่ที่จะใช้ความรุนแรงโดยที่ไม่ประสงค์ออกนาม มีการโจมตีใส่ร้ายเกี่ยวกับการใช้ยา-

เสพติด การมีเพศสัมพันธ์นอกกฎหมาย หรือการหนีภาษี

ตุรกียังคงมีบทบาทสำคัญในภูมิภาค แต่กลับไม่มีความก้าวหน้าอย่างชัดเจนต่อการเคารพสิทธิมนุษยชนในประเทศของตนเอง โดยยังมีนักโทษหลาย

“จิตวิญญาณทางการเมืองของคุณทำให้เกิดเอกภาพในบรรดาคนที่มีความ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตแตกต่างกัน ต้องขอบคุณความมหัศจรรย์ครั้งนี้...”

นาเดซดา โทโลโกนนีโควา (Nadezhda Tolokonnikova) สมาชิกกลุ่ม Pussy Riot ที่เป็นกลุ่มสตรีนิยม เขียนไว้ในจดหมายจากเรือนจำ กันยายน 2555

หญิงสาวร่วมชุมนุมประท้วงในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เพื่อสนับสนุนผู้หญิงสามคนที่เป็นสมาชิกวงดนตรีพังค์ร็อก Pussy Riot จากประเทศรัสเซีย พวกเธอถูกตัดสินว่ามีความผิดฐาน “ตั้งตนปลุกปั่นประชาชนให้กลายเป็นอันธพาล ถูกขึ้นนำด้วยความเกลียดชังทางศาสนา” ซึ่งสมาชิกของวงสองคนยังถูกจำคุกและถือเป็นนักโทษทางความคิด

พันคนอยู่ในเรือนจำ พวกเขาถูกตัดสินจากกระบวนการไต่สวนที่ไม่เป็นธรรม และเป็นการละเมิดต่อสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงออกของพวกเขา

ในคำตัดสินครั้งสำคัญเมื่อเดือนธันวาคม ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปมีคำสั่งว่ารัฐบาล **มาซิโดเนีย**มีส่วนรับผิดชอบต่อการสูญหายและการทรมานนายคาเล็ด เอล-มาลี (Khaled el-Masri) ภายหลังที่เขาถูกซีไอเอลักพาตัวที่เมืองสกอปี (Skopje) เมื่อปี 2546 ในเดือนกันยายน ศาลสูงสุดของอิตาลี (Court of Cassation) พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษอดีตเจ้าหน้าที่ซีไอเอ 23 คน กรณีการลักพาตัวและการส่งตัวนายออสมา โฮซามา มุสตาฟา ฮัสซัน นาสรี (Osama Moustafa Hassan Nasr) ผู้ต้องสงสัยว่าก่อการร้ายชาวอิรักเมื่อปี 2546

“ทหารเริ่มยิงเพื่อไม่ให้พวกเราแล้ว...
เด็ก ๆ พวกมันร้องไห้ เรากลัวว่าจะเสียชีวิต โดยเฉพาะคนที่มาจากพื้นที่ที่มีแต่
การสู้รบอย่างพวกเรา”

เอฟ ผู้ลี้ภัยชาวซีเรียซึ่งอยู่ในเกาะเล็ก ๆ ที่เมือง
Farmakonisi ประเทศกรีซ เขาและผู้ลี้ภัยชาวซีเรีย
คนอื่น ๆ ต้องอาศัยอยู่ที่นั่นตั้งแต่เดือนสิงหาคม
2555

แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว ยังคงไม่มีความ
รับผิดชอบต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในยุโรป
โดยเป็นผลมาจากโครงการส่งตัวผู้ต้อง-
สงสัยของสหรัฐฯ ไปขังในคุกลับ (rendi-
tions) เนื่องจากรัฐที่เกี่ยวข้องยังคงระงับ
การสอบสวน หรือปฏิเสธว่าไม่มีส่วน
เกี่ยวข้อง

ในอดีตสหภาพโซเวียต โครงการส่งตัว
ผู้ต้องสงสัยไปขังในคุกลับยังดำเนินต่อไป
รัสเซียและยูเครนร่วมมือกันลักพาตัว
และส่งตัวบุคคลตามเป้าหมาย ทั้ง ๆ ที่

เสียงจะได้รับการทรมานและยังขัดแย้งกับคำสั่งของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปให้ยุติการ
ส่งตัวนักโทษเช่นนั้น

หลายประเทศ โดยเฉพาะ **รัสเซีย** ได้พยายามบั่นทอนอำนาจของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป
โดยการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล และยังมีการเสนอแก้ไขอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป
ซึ่งคุกคามต่อความเป็นอิสระของศาลและจำกัดการเข้าถึงศาลของบุคคล ในบางส่วนของ
คาบสมุทรบอลข่าน มีโอกาสน้อยลงที่เหยื่อจากอาชญากรรมสงครามในช่วงทศวรรษ 1990
จะได้รับความยุติธรรม การสอบสวนและการฟ้องร้องดำเนินคดีในกรณีเหล่านั้นเป็นไปอย่าง
เชื่องช้า และถูกขัดขวางจากภาคการเมือง ในบอสเนียเฮอร์เซโกวีนาและในประเทศอื่น ๆ
เหยื่อของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอาชญากรรมสงครามที่มีการใช้ความรุนแรงทางเพศ ยังคงถูกปฏิเสธ
โอกาสที่จะเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการได้รับความช่วยเหลือด้านสังคม

ประเทศต่าง ๆ ในยุโรปยังคงจำกัดการเข้ามาของคนเข้าเมืองและผู้แสวงหาที่พักพิง โดยมีการ
เข้มงวดต่อการควบคุมแนวพรมแดนและความตกลงร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ในแอฟริกา
เหนือ อย่างเช่น ลิเบีย ซึ่งเป็นการไม่เคารพต่อสิทธิของผู้ที่ถูกส่งกลับ ผู้แสวงหาที่พักพิงในกรีซ
ยังคงต้องเผชิญอุปสรรคร้ายแรงในการขอสิทธิพำนักในประเทศ และเสี่ยงที่จะถูกควบคุมตัว
ในสภาพที่เลวร้าย หรือตกเป็นเป้าความรุนแรงของกลุ่มเหยียดเชื้อชาติที่ทำตัวเป็นศาลเตี้ย

ฮังการีอนุญาตให้กลุ่มขวาจัดเดินขบวนไปในพื้นที่ของกลุ่มชาติพันธุ์ชาวโรมา มีการตะโกน
ร้องเหยียดผิวและขว้างหินใส่ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ ตลอดทั้งภูมิภาคชาวโรมายังคงต้องเผชิญ
การคุกคามและการเลือกปฏิบัติต่อไป

ภาพรวมของภูมิภาค

ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเหนือ

ผู้เสียชีวิตจากการถูกระดมยิงโดยกองทัพซีเรีย
กำลังรอพิธีฝังในเมืองอเล็ปโป ประเทศซีเรีย
ความขัดแย้งด้วยอาวุธภายในประเทศถูกจับตา
เมื่อมีการโจมตีโดยไม่เลือกเป้าหมายในเขตที่อยู่
อาศัยพลเรือนและเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชน
อย่างกว้างขวาง

การลุกฮือครั้งใหญ่ของประชาชนทั่วตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ ตั้งแต่ปลายปี 2553 ยังคงส่งผลกระทบต่อการพัฒนาด้านสิทธิมนุษยชนทั่วทั้งภูมิภาคในปี 2555

ที่ซีเรีย การขัดแย้งกันด้วยอาวุธในประเทศระหว่างกองกำลังฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายต่อต้าน ส่งผลกระทบที่รุนแรงต่อประเทศ ทุกฝ่ายล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน อย่างร้ายแรงและอาชญากรรมสงคราม รวมทั้งอาชญากรรมต่อมนุษยชาติที่เป็นผลงานของกองกำลังฝ่ายรัฐบาล เป็นสงครามที่ยืดเยื้อตลอดทั้งปี 2555 และหลังจากนั้น รวมทั้งยังมีการโจมตีอย่างไม่เลือกเป้าหมายต่อพื้นที่ที่อยู่อาศัย มีการสังหารและการทรมานด้วยเป้าหมายทางการเมือง ความรุนแรงและการทำลายล้างที่กว้างขวางส่งผลให้มีผู้พลัดถิ่นในประเทศกว่าสองล้านคนในซีเรีย ก่อให้เกิดสภาพที่เลวร้ายด้านมนุษยธรรม และถึงสิ้นปี ส่งผลให้มีประชาชนอีกเกือบ 600,000 คนลี้ภัยไปยังประเทศอื่น ทำให้เกิดภาระมากขึ้นต่อ

ภาพรวมของภูมิภาค

ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเหนือ

ในช่วงปีที่ผ่านมา ผู้สนับสนุนแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล กว่า 20,000 คนทั่วโลก ได้ร่วมปฏิบัติการแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกับผู้หญิงชาวซาอุดีอาระเบียที่เรียกร้องให้รัฐยกเลิกกฎหมายห้ามผู้หญิงขับรถ

แถลงการณ์แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล มิถุนายน 2555

ในประเทศอื่น ๆ มีภาพรวมที่แตกต่างกันสำหรับปี 2555 ในประเทศที่มีการโค่นล้มระบอบเผด็จการเบ็ดเสร็จอย่างเช่น อียิปต์ ลิเบีย ตูนิเซีย และเยเมน สීම

เสรีภาพเพิ่มขึ้นและภาคประชาสังคมมีบทบาทมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ได้เกิดความถดถอยเช่นกัน เนื่องจากการปราบปรามเสรีภาพในการแสดงออกโดยอ้างเหตุผลด้านศาสนาหรือศีลธรรมที่ลิเบีย การที่รัฐบาลไม่สามารถควบคุมกลุ่มติดอาวุธต่าง ๆ ได้ ส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าด้านสิทธิมนุษยชน

ตลอดทั้งภูมิภาค นักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนและการเมือง ยังคงเผชิญกับการปราบปรามต่อไป ผู้หญิงและผู้ชายจำนวนมากถูกคุมขังเนื่องจากการแสดงความคิดเห็น

“ฉันเห็นลูกชายถูกเผาในถนน พวกเขาถูกโยนกับรวมกัน...จากนั้นก็จุดไฟเผา”

แม่คนหนึ่งให้ข้อมูลแก่นักวิจัยของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลในซีเรีย เรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับลูกชายทั้งสามคนของเธอในเมืองซามิน จ.อิ德利บ (Idlib) 23 มีนาคม 2555

ประเทศเพื่อนบ้าน จากสภาพเศรษฐกิจและโครงสร้างพื้นฐานที่ถูกทำลาย และการสู้รบซึ่งไม่มีที่ท่าว่าจะยุติ อนาคตของซีเรียจึงดูมืดมนมาก

ธันวาคม 2555 ผู้ประท้วงในประเทศบาห์เรน ชูภาพนายนาบีล ราจาบ (Nabeel Rajab) นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนที่ถูกจำคุก นักต่อสู้และนักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชน ถูกคุกคาม คุมขัง และลงโทษโดยทางกบฏบาห์เรน และถูกใส่ร้ายโดยสื่อของภาครัฐ

© AP Photo/Hasan Jamali

ของตนเอง ถูกซ้อมหรือถูกสังหารในระหว่างการประท้วงอย่างสงบ ถูกทรมานระหว่างการควบคุมตัว ถูกสั่งห้ามไม่ให้เดินทาง หรือถูกเจ้าหน้าที่รัฐคุกคาม **ประเทศในอาว-เปอร์เซีย** นักเคลื่อนไหว กวี คนทำงานด้านสุขภาพ และบุคคลอื่น ๆ ถูกคุมขังเพียงเพราะเรียกร้องให้มีการปฏิรูปหรือเพียงเพราะแสดงความเห็นของตน **ที่บาร์เรน** แม้ว่าทางการอ้างว่าสนับสนุนการปฏิรูป แต่ยังคงคุมขังนักโทษทางความคิด รวมทั้งแกนนำที่เป็นนักเคลื่อนไหวฝ่ายต่อต้านรัฐบาล และผู้ทำงานด้านสิทธิมนุษยชน กฎหมายใหม่ใน**แอลจีเรีย** และ**จอร์แดน**เพิ่มความเข้มงวดในการควบคุมสื่อ ส่วนทางการ**โมร็อกโก**ได้ปราบปรามผู้สื่อข่าวและฝ่ายต่อต้าน

สำหรับประเทศที่อยู่ในระยะเปลี่ยนผ่าน ยังคงมีการถกเถียงเกี่ยวกับการปฏิรูปที่จำเป็นในระบบยุติธรรมและการรักษาความมั่นคง แต่ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นรูปธรรมมากนัก โดยภาพรวมแล้วการลดยุทธวิธีที่ผิดจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนยังเป็นปัญหาต่อไป แม้ว่าจะมีการดำเนินงานอยู่บ้างเพื่อแก้ไขปัญหาการละเมิดในอดีต การจับกุมโดยพลการ การทรมาน และการไต่สวนอย่างไม่เป็นธรรมยังเกิดขึ้นทั่วไป และหลายประเทศมักนำโทษประหารชีวิตมาใช้ โดยเฉพาะใน**อิหร่านและซาอุดีอาระเบีย**

ความหวังของผู้หญิงซึ่งมีบทบาทสำคัญในการลุกฮือของประชาชนยังไม่บรรลุผล ยังไม่มีการตอบสนองข้อเรียกร้องให้ยุติการเลือกปฏิบัติเนื่องจากเพศสภาพ ทั้งยังมีการละเมิดสิทธิของผู้ประท้วงหญิง อย่างไรก็ตามผู้หญิงตลอดทั่วภูมิภาคยังคงรณรงค์ท้าทายต่อการเลือกปฏิบัติที่ยังหยั่งรากลึกทั้งในกฎหมายและการปฏิบัติต่อไป และเรียกร้องให้มีการคุ้มครองอย่างพอเพียงเพื่อป้องกันความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงเนื่องจากเพศสภาพ

ในเวลาเดียวกัน **อิสราเอล**ยังคงวางกำลังทหารที่เขตฉนวนกาซา และยังขยายพื้นที่ที่อยู่อาศัยของชาวอิสราเอลอย่างผิดกฎหมายในเขตยึดครองในส่วนของเวสต์แบงก์ของชาวปาเลสไตน์ต่อไป ส่งผลให้เกิดวิกฤตด้านมนุษยธรรมอย่างต่อเนื่องต่อประชาชน 1.6 ล้านคนในเขตฉนวนกาซา และมีการจำกัดการเดินทางอย่างเข้มงวดของชาวปาเลสไตน์ในเขตเวสต์แบงก์และกาซา ในเดือนพฤศจิกายน 2555 อิสราเอลได้โจมตีทางทหารเป็นเวลาแปดวันต่อกลุ่มติดอาวุธชาวปาเลสไตน์ หลังจากที่ถูกกลุ่มติดอาวุธได้ยิงระเบิดอย่างไม่เลือกเป้าหมายจากเขตกาซาเข้าสู่อิสราเอล เป็นเหตุให้ชาวปาเลสไตน์กว่า 160 คนและชาวอิสราเอลหกคนเสียชีวิต

แม้จะมีความถดถอยในปี 2555 แต่ความเย็นหยัดและความกล้าหาญของประชาชนทั่วทั้งภูมิภาคในการต่อสู้เพื่อความยุติธรรม ศักดิ์ศรี และสิทธิมนุษยชน ก็ทำให้เกิดความหวังขึ้นมาบ้าง

กรกฎาคม 2555 นักกิจกรรมแอนเนตตี
อินเตอร์เนชั่นแนลปักป้ายหลุมศพในระหว่าง
ที่มีการประชุมสหประชาชาติเรื่องสนธิสัญญา
ควบคุมการค้าอาวุธในกรุงนิวยอร์ก ประเทศ
สหรัฐอเมริกา เพื่อสร้างความตระหนักรู้ถึง
ผลกระทบจากการค้าขายอาวุธที่ไม่มีการ
ควบคุม

รายงานประจำปี 2556
แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล
ข้อมูลประเทศไทย

ข้อมูลประเทศไทย

--

ราชอาณาจักรไทย

ประมุขของประเทศ: พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ประมุขฝ่ายบริหาร: ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร

--

การขัดแย้งกันด้วยอาวุธยังดำเนินต่อไปในภาคใต้ เนื่องจากผู้ก่อความไม่สงบยังพุ่งเป้าโจมตีทำร้ายพลเรือน ในขณะที่ฝ่ายความมั่นคงไม่ต้องรับผิดชอบต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริงเพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.) ได้เผยแพร่รายงานฉบับสมบูรณ์ระบุว่า คู่กรณีทั้งสองฝ่ายมีส่วนรับผิดชอบต่อความรุนแรงทางการเมือง ในปี 2553 อย่างไรก็ตามกระบวนการที่ทำให้เกิดความรับผิดชอบยังดำเนินไปอย่างเชื่องช้า รัฐบาลยังคงใช้กฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพและพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ในการจำกัดเสรีภาพในการแสดงออกต่อไป ในขณะที่ผู้แสวงหาที่พักพิงและผู้ลี้ภัยยังคงเผชิญกับความไม่แน่นอนในการบังคับส่งกลับไปยังประเทศของตนเอง

การขัดแย้งกันด้วยอาวุธในประเทศ

พลเรือนยังคงตกเป็นเป้าโจมตี ส่งผลให้มีการบาดเจ็บล้มตายจำนวนมากในจังหวัดชายแดนใต้ ทั้งจังหวัดนราธิวาส ปัตตานี ยะลา และบางส่วนของสงขลา ครูและโรงเรียนรัฐได้ตกเป็นเป้าหมายการโจมตีเนื่องจากเป็นสัญลักษณ์ของรัฐ ส่งผลให้มีการปิดโรงเรียนหลายครั้งในช่วงครึ่งปีหลัง ผู้นำการก่อความไม่สงบกล่าวหาฝ่ายความมั่นคงว่าได้ทำการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายในยะลา การลอยนวลพันผืนผืนเกิดขึ้นต่อไปสำหรับการละเมิดสิทธิส่วนใหญ่ที่เป็นการทำของฝ่ายความมั่นคงในภาคใต้

- ในวันที่ 29 มกราคม หน่วยทหารพรานได้ยิงพลเรือนมุสลิมเชื้อสายมาเลย์เก่าคนระหว่างเดินทางด้วยรถกระบะที่ อ.หนองจิก จ.ปัตตานี เป็นเหตุให้สี่คนเสียชีวิต และอีกสี่คน

ได้รับบาดเจ็บ ทหารพรานอ้างว่าเป็นการยิงพลเรือนซึ่งเชื่อว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบ และเกี่ยวข้องกับการโจมตีฐานที่ตั้งทหารพราน คณะกรรมการไต่สวนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อสอบสวนเหตุการณ์ครั้งนี้พบว่า พลเรือนเหล่านี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบเลย

- ในวันที่ 21 กันยายน ผู้ก่อความไม่สงบได้สังหารบุคคลหกคน รวมทั้งที่เป็นอาสาสมัครรักษาหมู่บ้าน และมีผู้ได้รับบาดเจ็บประมาณ 50 คนโดยเป็นการยิงโจมตีเข้าไปในร้านขายทอง จากนั้นมีการกระโดดที่ชุกซอนในรถยนต์บริเวณตลาด อ.สายบุรี จ.ปัตตานี
- ในวันที่ 30 ตุลาคม นายมาหะมะ มะแอ ครูโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามซึ่งตำรวจสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบ ได้ถูกยิงเสียชีวิตที่ จ.ยะลา ในวันที่ 14 พฤศจิกายน นายอับดุลลาเต๊ะ โต๊ะเดร์ อิหม่ามชาวยะลาที่เคยตกเป็นเป้าทำร้ายในปี 2554 และเป็นเหตุให้ลูกสาวเสียชีวิต ได้ถูกยิงสังหาร ผู้นำกลุ่มก่อความไม่สงบกล่าวหาว่าฝ่ายความมั่นคงเป็นผู้ยิง
- ในวันที่ 3-4 ธันวาคม ผู้ก่อความไม่สงบได้สังหารครูคนหนึ่งและทำให้ได้รับบาดเจ็บอีกสองคน ในสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน จ.นราธิวาส และต่อมาผู้อำนวยการโรงเรียนและครูได้ถูกยิงสังหารในโรงเรียนที่ จ.ปัตตานี เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ซึ่งเป็นเหตุให้มีการสั่งปิดโรงเรียนใน จ.นราธิวาส ปัตตานี และยะลาเป็นเวลาหลายวัน

พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ยังคงมีผลบังคับใช้ตลอดทั้งปี โดยรัฐบาลได้ต่ออายุทุกสามเดือน เป็นกฎหมายที่ป้องกันไม่ให้มีการฟ้องร้องดำเนินคดีต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อาจทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนรวมทั้งการทรมาน

ความรับผิดชอบต่อความรุนแรงทางการเมือง

ในเดือนกันยายน คณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริงเพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.) เผยแพร่รายงานฉบับสมบูรณ์ว่าด้วยความรุนแรงในระหว่างประท้วง รัฐบาลที่กรุงเทพฯ เมื่อเดือนเมษายน-พฤษภาคม 2553 ซึ่งส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 92 คน โดยระบุว่า หน่วยงานความมั่นคงของรัฐบาลรวมทั้งฝ่ายทหารและกลุ่ม “ชายชุดดำ” ซึ่งเป็นกลุ่มติดอาวุธที่แฝงตัวอยู่ในกลุ่มผู้ประท้วง และมีความเชื่อมโยงกับรัฐบาลแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) หรือที่มักเรียกว่า “คนเสื้อแดง” มีส่วนรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ รายงานยังระบุว่า กองกำลังของรัฐได้ใช้อาวุธสงครามและกระสุนจริงกับผู้ประท้วง

และมีข้อเสนอแนะอย่างละเอียดรวมทั้งการเรียกร้องให้รัฐบาลแก้ปัญหาการละเมิดสิทธิที่กระทำโดยทุกฝ่าย ผ่านระบบยุติธรรมที่เป็นธรรมและไม่ลำเอียง และให้จัดให้มี “การเยียวยาและการฟื้นฟูสำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รุนแรง”

ในเดือนมกราคม รัฐบาลเห็นชอบให้มีการจ่ายเงินเยียวยาผู้เสียหายจากเหตุการณ์ความรุนแรงเมื่อปี 2553 ในเดือนพฤษภาคม มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติรับรองแห่งชาติซึ่งส่วนหนึ่งกำหนดให้มีการนิรโทษกรรมผู้ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในปี 2553 แต่กระบวนการพิจารณาร่างได้ชะงักลงเมื่อเดือนกรกฎาคม หลังจากศาลระบุว่าฝ่ายความมั่นคงมีส่วนรับผิดชอบต่อการเสียชีวิตของนายพัน คำทอง ผู้ประท้วงนปช.ที่ถูกสังหารเมื่อเดือนพฤษภาคม 2553 ได้มีการแจ้งข้อหาฆ่าคนตายต่อนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ อดีตนายกรัฐมนตรีและนายสุเทพ เทือกสุบรรณ อดีตรองนายกรัฐมนตรีเมื่อเดือนธันวาคม นับเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐรายแรก ๆ ที่ถูกตั้งข้อหาจากเหตุการณ์ความรุนแรงทางการเมืองเมื่อปี 2553 นอกจากนี้ การไต่สวนคดีก่อการร้ายต่อแกนนำนปช. 24 คน ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อเดือนธันวาคม

เสรีภาพในการแสดงออก

เสรีภาพในการแสดงออกยังคงถูกปราบปรามต่อไป ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากกฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ (มาตรา 112 ประมวลกฎหมายอาญา) และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งให้อำนาจคุมขังบุคคลที่เชื่อว่าหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ความพยายามที่จะให้มีการทบทวนหรือแก้ไขกฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพในปี 2555 ล้มเหลว ในเดือนตุลาคม ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่ามาตรา 112 ตามประมวลกฎหมายอาญาชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และในเดือนพฤศจิกายน รัฐสภาได้ปฏิเสธที่จะบรรจุร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพเข้าสู่วาระการพิจารณา

- ในเดือนพฤษภาคมนายอำพล ตั้งนพกุล นักโทษทางความคิด วัย 60 ปีเศษ หรือที่รู้จักกันในชื่อ “อาทงเอสเอ็มเอส” เสียชีวิตจากโรคมะเร็งในระหว่างถูกคุมขังตามโทษ 20 ปีในข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ เขาถูกจับกุมเมื่อเดือนสิงหาคม 2553 และถูกศาลสั่งจำคุกเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2554 ฐานที่ส่งข้อความสั้นที่มีลักษณะหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ศาลได้ปฏิเสธไม่ยอมให้มีการประกันตัวเขาออกมาทั้ง ๆ ที่มีการยื่นเรื่องขอถึงแปดครั้งและแม้ว่าเขาจะมีสุขภาพไม่ดี

- ในเดือนพฤษภาคม น.ส.จิรนุช เปรมชัยพร จากหนังสือพิมพ์ออนไลน์ประชาไท ถูกศาลสั่งจำคุกเป็นเวลาหนึ่งปี ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และถูกปรับ 30,000 บาท แต่ได้รับการลดหย่อนให้รอลงอาญาเป็นเวลาแปดเดือนและปรับ 20,000 บาท เนื่องจากไม่สามารถลบความเห็นที่มีผู้โพสต์ในเว็บไซต์ของประชาไท 10 ข้อความได้ทันเวลาที่ โดยเป็นข้อความที่มีลักษณะหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ (เหตุการณ์เกิดขึ้นระหว่างเดือนเมษายน-พฤศจิกายน 2555)
- นายสมยศ พุกกะเวส บัณฑิตวิทยาลัยสารยังคงถูกควบคุมตัวตลอดทั้งปี และมีโอกาสถูกคุมขังถึง 30 ปีหลังจากถูกตั้งข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพในเดือนเมษายน 2554 จากการตีพิมพ์บทความสองชิ้นในนิตยสาร “เสียงทักษิณ” ที่ผ่านมาศาลได้ปฏิเสธคำร้องขอประกันตัวของเขาหลายครั้ง

ผู้ลี้ภัยและผู้อพยพเข้าเมือง

ผู้แสวงหาที่พักพิงยังคงเผชิญกับความเสี่ยงต่อการจับกุมและควบคุมตัวเป็นเวลานาน และเสี่ยงที่จะถูกบังคับส่งกลับไปยังประเทศของตนที่ซึ่งมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตราย ภายหลังการเจรจากับรัฐบาลพม่า สภาความมั่นคงแห่งชาติ (สมช.) แสดงท่าทีว่าผู้ลี้ภัยจากพม่าจำนวน 146,900 คนซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยสามารถกลับไปในประเทศตนเองได้ภายในเวลาหนึ่งปี แม้จะยังมีปัญหาความไม่สงบในพื้นที่กลุ่มชาติพันธุ์ในพม่า และไม่มีมาตรการคุ้มครองเพื่อประกันกระบวนการส่งกลับบุคคลที่ปลอดภัย อย่างมีศักดิ์ศรีและเป็นไปโดยสมัครใจ

คนงานข้ามชาติทั้งที่มีเอกสารและไม่มีเอกสารทางการยังคงเสี่ยงที่จะถูกส่งกลับในช่วงเดือนธันวาคม เนื่องจากไม่ผ่านกระบวนการพิสูจน์สัญชาติ

โทษประหารชีวิต

ไม่ปรากฏว่ามีรายงานการประหารชีวิตในปีที่ผ่านมา ศาลยังคงกำหนดโทษประหารตลอดทั้งปี ในเดือนสิงหาคม รัฐได้ลดโทษให้กับนักโทษประหาร 58 คนให้เหลือเพียงจำคุกตลอดชีวิต

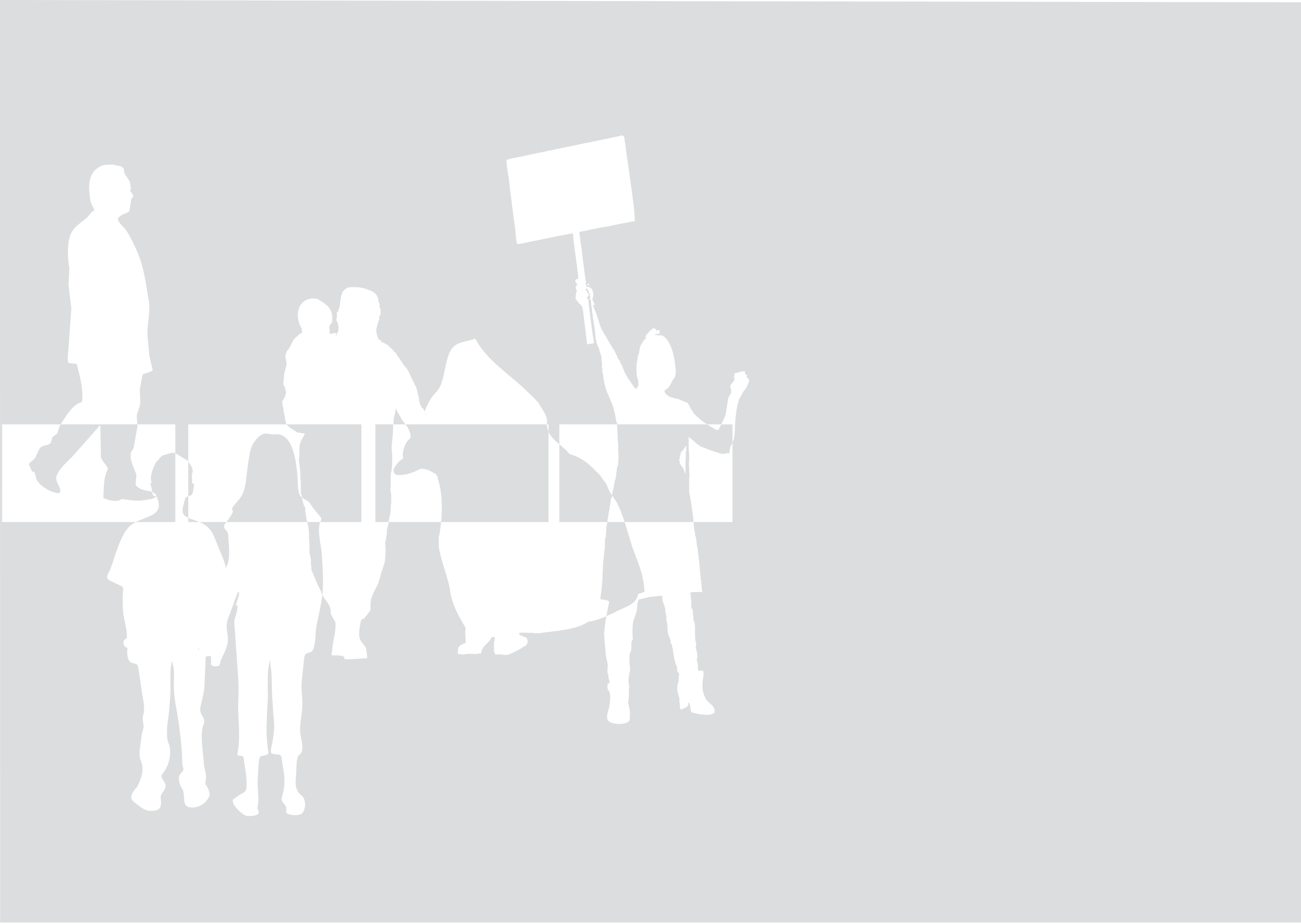
กุมภาพันธ์ 2555 เด็กชายกับพ่อยืนรอรับ
เสื้อผ้ากันหนาวในค่ายที่พักพิงสำหรับผู้พลัด
ถิ่นฐานภายในประเทศ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
อัฟกานิสถาน สุขอนามัยที่ย่ำแย่ การขาดแคลน
บริการด้านสุขภาพ และฤดูหนาวที่โหดร้าย
ทำให้ผู้คนโดยเฉพาะเด็ก ๆ เสียชีวิต

สิงหาคม 2555 ผู้อยู่อาศัยในชุมชนแออัด
ดีพ ซี ในกรุงไนโรบี ประเทศเคนยา ประชากร
ส่วนใหญ่จำนวนกว่า 7,000 คน ไม่สามารถ
เข้าถึงสุขอนามัย บริการทางสุขภาพ การศึกษา
การคมนาคม หรือไฟฟ้าที่ให้แสงสว่างตาม
ท้องถนน

รายงานประจำปี 2556 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

รายงานแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลประจำปี 2556 รวบรวมสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนตลอดปี 2555 โดยให้ทั้งภาพรวมของห้าภูมิภาคและข้อมูลของแต่ละประเทศจากทั้งหมด 159 ประเทศและดินแดน

ในขณะที่รัฐบาลต่างๆ ไม่ให้ความสำคัญเรื่องสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจัง รัฐบาลเหล่านั้นยังคงอ้างถึงเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติ ความมั่นคงของชาติ และความปลอดภัยของสาธารณะมาใช้สร้างความชอบธรรมในการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ประชาชนทั่วโลกเข้ายึดท้องถนนและใช้พลังมหาศาลของสื่อสังคมออนไลน์ตอบโต้รัฐบาล เพื่อเปิดโปงการกดขี่ข่มเหง ความรุนแรง และความอยุติธรรม ซึ่งถือเป็นบทเรียนราคาแพงสำหรับบางคน เพราะประชาชนในหลายประเทศเผชิญหน้ากับการถูกใส่ร้าย ถูกจองจำ หรือการใช้ความรุนแรง การกระทำอันกล้าหาญของปัจเจกบุคคลและกลุ่มคนที่ฉีกกำลังกันลุกขึ้นต่อต้านเป็นพลังผลักดันให้การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนขับเคลื่อนไปข้างหน้า และทำให้การกระทำของรัฐบาลและกลุ่มผลประโยชน์ที่มีอิทธิพลถูกจับตามอง

รายงานฉบับนี้จึงเป็นประจักษ์พยานถึงความกล้าหาญและความมุ่งมั่นของหญิงชายในทุกภูมิภาคทั่วโลก ผู้ยืนหยัดต่อสู้เพื่อให้สิทธิมนุษยชนของพวกเขาได้รับการเคารพ และเพื่อประกาศความเป็นหนึ่งเดียวกับผู้ถูกละเมิดสิทธิ

รายงานฉบับนี้แสดงให้เห็นว่าแม้จะมีอุปสรรคต่างๆ ระหว่างทาง แต่ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชนกลับเติบโตขึ้น แข็งแกร่งยิ่งขึ้น และหยั่งรากลึกมากขึ้น ขบวนการเคลื่อนไหวดังกล่าวได้จุดประกายความหวังขึ้นในใจของผู้คนนับล้าน และยังมีพลังที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในอนาคต

ร่วมมือกับเรา www.amnesty.or.th

AMNESTY
INTERNATIONAL

